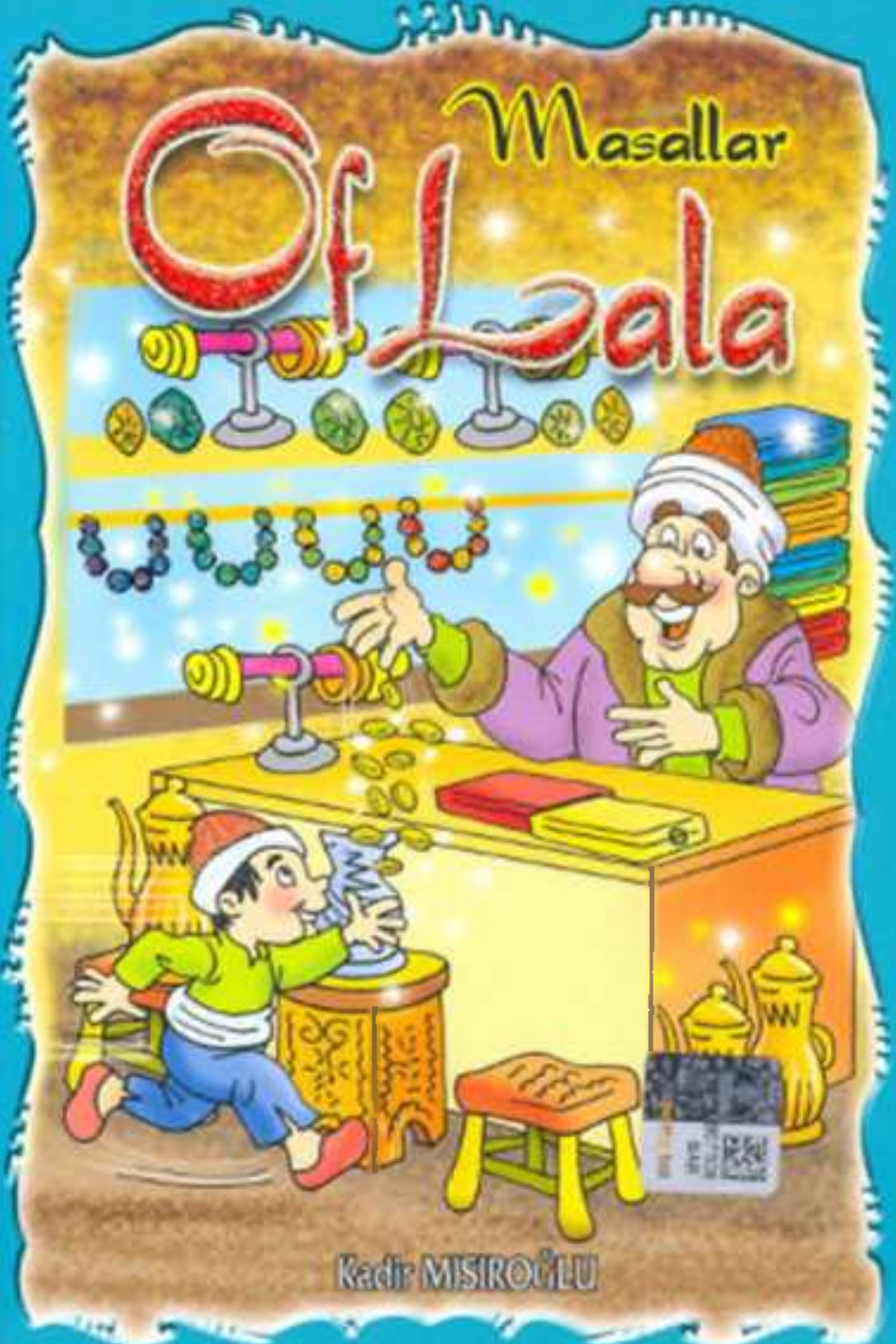
Masallar Of Lala

Kadir MISIROĞLU

OF LALA

Baskı-Cilt : İhlas Gazetecilik A.Ş.
Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza No:11 A/41
Yenibosna - Bahçelievler / İSTANBUL
Tel: 0212 454 30 00

Düzenleme : İsmail Kara

Resimleyen : Süleyman Özkonuk

Yayına Hazırlayan : Ali İhsan Bahadır

ISBN 978-975-580-069-1

İSTANBUL - 2017

Kadir MISIROĞLU

OF LALA

3. Basım

Sebil Yayınevi
Tunubağı Cad. No: 16
Doğancılar-Üsküdar-İstanbul
Tel: 0216 553 51 51
www.sebilyayinevi.com

İÇİNDEKİ HİKÂYELER

1- Of lala 9

2- İyigün Dostları 209

3- Ceylân Avı 267

TAKDİM

Türk Milleti, nihâyet yüz yıldan daha az bir müddet evveline kadar, Dünya'nın en büyük devletlerinden biriydi. Yemen'den Orta Avrupa ovalarına kadar her tarafta O'nun şanlı bayrağı dalgalanmaktaydı. O günkü topraklarımız üzerinde bugün yirmiden fazla devletçik kurulmuştur. Bu kayıplar, teknik gelişmeye zamanında ayak uyduramayışımızla, bunun bir

neticesi olan aşağılık duygusuna kapılmamız yüzünden ortaya çıkmıştır.

Bu durum hiç şüphesiz çeşitli iç ve dış âmilin eseriydi. Böyle olduğu halde, birçok kötü niyetli kimse kabahati, bizi biz yapan yüce dinimiz, sağlam ahlâkımız ve an'anelerimize yükleye gelmişlerdir. Bunlar, ne yazık ki; yüz yılı aşan bir zamandan beri ortalıkta kol gezip yaydıkları yanış fikirlerin sislendirdiği ortamda her türlü yıkıcı fikrin binbir tuzağını kurarak birçok mâsum vatan evlâdını, millî

benlik ve imanlarından soğutabilmişlerdir!..

Bir tuzakların en korkuncu da muhakkak ki; zararlı çocuk yayınlarıdır. Bunu dikkate alan yayınevimiz, ciddi bir **"Çocuk Kitapları Serisi"**ne başlamıştır. Her biri diğerinden daha kıymetli olan bu serinin altın kitapları, vatan çocuklarının saf dimağ ve gönüllerine, onların ufkunu aydınlatacak büyük ve ulvî düşüncelerin ilk tohumlarını atabilirse ne mutlu!.."

Sebil Yayınevi

OF LALA

Çok eskiden İstanbul'un fakir semtlerinden birinde küçük bir kulübe varmış. Bu kulübede genç ve güzel üç kızıyla birlikte **"Hamal Receb"** adında fakir ve yaşlı bir adam otururmuş. Karısı çoktan öldüğü için bu

kızları bin bir güçlük içinde çırpınarak kendisi bakıp büyütmüş...

Her sabah küfesini alır, Unkapanı'ndaki sebze pazarına gidermiş. Öteberi alanların eşyalarını taşır, beş on kuruş kazanarak çocuklarına yiyecek getirirmiş. Çok kere bu pazarda yerlere dökülmüş sebze artıklarını da toplar, evine taşırmış. Çok arzu ettiği halde, hemen her akşam

yedikleri bu sebze yemeklerinin yanına et veya balık gibi, daha pahalı yiyeceklerden yapılmış bir yemek ilâve

edemezlermiş. Hamal **Receb**'in üç kızı da aksine balığı pek severlermiş. Çok zamanları kendisini sabahleyin yol ederken, Ondan akşama "balık getirmesini" rica ederlermiş. Hamal **Receb,** işlerinin iyi gittiği günlerde balıkhaneye uğrar, bir bağ mezkit veya istavrit gibi, ucuz balıklardan satın alırmış. Fakat ne kendisi ve ne de üç genç kızı bir balıkla ka-

rınlarını doyurabilir ve balığa kanarlarmış.

Birgün yine hamallık yapmak için evinden çıkıp pazara gitmek üzereyken büyük kız:

"- Babacığım, İnşallah bugün çok kazanırsın da yine akşama bize balık getirirsin" demiş.

Hamal **Receb** de:

"- Peki kızım... Bugün

senin kısmetini denemek için gideyim; eğer sen kısmetliysen, çok kazanır, akşama da size balık getiririm."

diye cevap vermiş...

Kızlarının her üçü de babalarına "Hayırlı işler" dileyerek onu uğurlamışlar. Büyük kız, babası gittikten sonra, mahcup çıkmamak için Cenâb-ı Hakka, "babasına bol rızklar vermesi için" bir

hayli yalvarmış...

Hamal **Receb** o gün öğleye kadar pazarda alış-veriş edenlerin etrafında dolaşmışsa da, "Al şu yükü götür!..." diyen olmamış. Büyük kızın pek kısmetli olmadığına hükmederek, oldukça üzülmüş. Akşama eve balık alamadan gideceğini düşündükçe canı sıkılıyormuş. Etrafta gezinirken Unkapanı Köprüsü'nün

ayağının etrafında küçük kayıklar içinde birkaç kişinin balık tutmakta olduğunu görmüş:

"- Hele şu adamlara biraz yaklaşıp sahilde bekleyeyim; belki tuttukları balıkları dışarı çıkarırken dökülenlerden toplarım. Veyahut halimi anlatırsam, bana acır da biraz balık verirler."

diye düşünmüş. Köprüye

doğru yürümüş. Balıkçıların hizasına gelince durmuş. Bu sırada onlar da küreklerini sahile doğru çekiyorlarmış. Meğer öğlen olduğu için acıkmışlarmış. Kayıklarını kenara çekip tuttukları balıklardan bir kısmını hemen oracıkta pişirip yiyeceklermiş.

Balıkçılar kayıklarını kenara çekmişler; arkadaşlarından birisi evvelce kömür

doldurulmuş olan bir mangalı yakmış. Biri de gidip francalı alıp gelmiş. Balıklar ızgara üzerinde cızıldayarak pişerken mis gibi kokuları etrafa yayılıyormuş. Bu kokular Hamal **Receb**'in burnuna gelince açlığını daha fazla hissetmeye başlamış. Böyle, etrafta aç ve parasız insanlar varken, onların gözü önünde kokularını etrafa saçarak balık pişirip yemek doğru de-

Of Lala

ğilmiş. Amma, câhil balıkçılar, bunu hiç düşünmemiş. Hamal **Receb** bir müddet gözucuyla balıkçıların iştahlı, iştahlı balık yemelerini seyretmiş. Onlardan bir parça kızarmış balık istemeyi düşünmüşse de, cesâret edememiş. Hem de balığı zâten kendisinden çok kızlarının yemesini arzuluyormuş. Bu yüzden onlardan balık istemektense kayıklarını isteyip,

onlar yemeklerini yiyinceye kadar hemen oracıkta kısmetini bir de denizde aramayı düşünmüş. Ama balıkçıların kendisine, "Orda ne dikilip duruyorsun!..." der gibi merhametsiz, merhametsiz bakışlarından cesareti kırılmış. Fakat akşama eve eli boş gidince kızlarının nasıl mahzun olacağını aklına getirerek:

"- Ben isteyeyim de ver-

mezlerse ne yapalım, Allah'ın takdiri ne ise o olur."

diye düşünmüş.

Kenarda iştahlı, iştahlı yemek yiyen balıkçılara yaklaşarak boynunu bükmüş ve sesini kısıklaştırarak:

"- Ağalar, siz şurada yemeğinizi yiyinceye kadar birinizin kayığı ile şu kenarcıkta ben balık tutsam; müsaade eder misiniz?"

diye yalvarmış. Balıkçılardan birisi onu azarlamak üzere yemekten başını kaldırıp çatık bir kaşla bir şey söylemek istiyormuş. Fakat arkadaşlarından birisi buna meydan vermeyerek:

"- Bırak be kardeşim!... Müslüman değil miyiz!... Kayık nasıl olsa boş duruyor. Bırak, şu fakir de, belki bir kısmet elde eder!"

diyerek arkadaşına çıkışmış. Sonra Hamal **Receb**'e dönüp:

"- Al, al!... Şu sağdaki benim sandalımdır. Fakat fazla açılma ha!."

demiş.

Hamal **Receb** sevinçle balıkçının işâret ettiği sandala atlamış. Küreklere asılarak köprünün ortalarına doğru gelip, bir dubanın dibinde

durmuş. Oltasının yemini iyice muayene ettikten sonra, yürekten bir "besmele" çekip denize sallayıvermiş. Beş-on dakika geçmemiş oltası kuvvetle sağa-sola çekilmeye başlamış. Kendisi de, bu zaman içinde hiç boş durmuyor içinden boyuna duâ ediyormuş. Akşama evine eli boş gitmek düşüncesi onu korkutuyor, bu yüzden de, büyük kızının

kısmetine bir şey isâbet etmesi için yalvarıyormuş. Oltası sağa-sola çekilmeye başlayınca ucuna birşey takıldığını anlayarak, çok heyecanlanmış ve hemen ipini toplamaya başlamış. Ucu göründüğü zaman kocaman bir "kırlangıç balığı" çırpınıyormuş. Henüz bunu kayığa indirmeden, sahilden balıkçının sesi duyulmuş. Adam yemeğini bitirmiş kayığını

istiyormuş. Hamal **Receb:**

"- Gerçi bir tanecik balık tutabildim ama... Oldukça büyük... O hepimize yeter. Allaha şükür, evime boş dönmeyeceğim."

diye düşünmüş. Kendisini sahilden çağıran balıkçıya eliyle:

"- Geliyorum."

der, gibi işaret ederek kürreklere asılmış. Bir iki dakika

sonra sahile varmış. Balıkçı:

"- Bir şey tutabildin mi?"

diye sorunca, sandalın içinde hâlâ çırpınmakta olan kocaman kırlangıç balığını göstermiş. Adam bu rengârenk güzel balığı görünce heyecanla demiş ki:

"- Azizim sen çok şanslıymışsın. Bir tuttun ama, pîr

tuttun. Bu balık, bizim denizlerimizde birkaç seneden beri bulunmuyor. Geçenlerde tellâl bağırdı duymadın mı? Padişahın hasta kızı için, Saray'dan bu balığı istiyorlar. Biz, bütün balıkçılar seferber olduk, fakat hiçbirimiz küçük bir kırlangıç balığı bile tutamadık. Hem bu balığın şimdi mevsimi de değildir. Onun için bulunmuyor. Halbuki Padişah'ın hasta kı-

zının canı kırlangıç balığı istemiş. Doktorlar bunun çok iyi geleceğini söylemişler. Sen bunu saraya götürürsen sana çok para verirler." Hamal **Receb** bu izahatı duyunca çok sevinmiş:

"- Ya öyle mi?" demiş.

Sonra da balığı kaptığı gibi en kestirme yollardan Saraya doğru koşmuş. Sarayın bahçe kapısına gelince ça-

vuşlar yolunu kesmişler. Kendisine ne istediğini sormuşlar. O da; "Padişahın kızı için istenen balığı getirdiğini" söyleyince içeriye haber vermişler. Biraz sonra kilerci başı, başında kocaman beyaz takkesi olduğu halde kapıya gelmiş. Balığı alarak Hamal **Receb'**in avucuna on altın sıkıştırıvermiş. Hamal **Receb** bu altınları görünce, gözlerine inanamamış. Pa-

rayı tekrar tekrar saymış. Paraları avucuna alıp sıkıca yummuş, sonra cebine sokmuş. Koşa koşa oradan uzaklaşıp balıkhaneye gelmiş. Altınlardan birini bozdurarak dört bağ mezgit balığı almış. Eskiden biraz para kazanabildiği zamanlarda, dört kişiye ancak bir bağ balık götürebildiği halde, şimdi herkes için bir bağ alabildiğine çok seviniyormuş. Sonra

bakkal dükkânına uğramış. Oradan da birçok yiyecekler aldıktan sonra evinin yolunu tutmuş.

Kapıdan içeri girerken kızları elindeki balıkları ve kucağına doldurduğu yiyecekleri görünce çok sevinmişler. Babalarının boynuna sarılmışlar küçükler büyük kardeşi tebrik ediyor, ve:

"- Abla ne kadar kısmetliy-

mişsin!..." diyorlarmış.

O gece ömürlerinde ilk defa bıkıncaya kadar balık yiyebilmişler. Kendilerine bu kısmeti verdiği için Cenab-ı Hakka hep birlikte şükretmişler.

Ertesi gün Hamal **Receb** yine organını alıp hamallık yapmak üzere evden çıkarken bu defa da ortanca kızı:

"- Babacığım ablamın kıs-

metini gördük. O hakikaten kısmetliymiş; ne olur bugün de benim kısmetimi denese-niz" diye yalvarmış, Babası da:

"- Olur kızım; bugün de senin kısmetin için gideyim" demiş. Bir gün önce olanları kızlarına anlatmışmış. Onlar, babalarının çok yük taşıya-rak bu balıkları alabildiğini sanıyorlarmış.

Hamal **Receb** yine sebze pazarına gitmiş. O gün de öğlene kadar kendisine hiç-bir iş çıkmamış. Uzaktan aynı yerde balıkçılar görünü-yorlarmış:

"- Acaba yine istesem onlar yemek yiyinceye kadar kayıklarını verirler mi?" diye düşünmüş.

Yanlarına vardığı zaman, balıkçılar o günde aynı yerde

balık kızartıp yiyorlarmış. Bir evvelsi gün kayığını kendisine veren merhametli balıkçıya yaklaşarak tekrar kayığını rica etmiş. Adam bu sefer de:

"- Al!... Fakat yine uzaklaşma!.." diyivermiş.

Hamal **Receb** tekrar kayığa atlayıp köprünün aynı ayağının önüne gelmiş. Oltasını denize atmış; beş-on da-

kika geçmeden yine büyükçe bir kırlangıç balığı tutmuş. Onu da yine saraya satmış. Bu defa da balığı alıp eline on altın verivermişler. Yine

bir evvelsi gün gibi, gayet bol balık ve çeşitli yiyecekler alarak evine dönmüş.

Ertesi gün işe giderken bu sefer de küçük kızı:

"- Babacığım ne olur bugün de benim kısmetime niyetlenerek işe gidiniz. Bakalım ben de ablalarım gibi, kısmetli miyim?" demiş.

Babası da:

"- Peki kızım!... Olur!... Bu

gün de senin kısmetine niyetlenerek işe gideyim" karşılığında bulunmuş. Ve evden çıkmış...

O gün de sebze pazarına gidip öğleye kadar avâre avâre dolaşmış. Tuhaf değil mi? Yine hiçbir kimse:

"- Al şu yükü de taşı!.." dememiş.

Bu durum karşısında öğle yemeği vaktini hesab ederek

yine balıkçıların yanına gitmiş. Onlar da, hergünkü gibi kayıklarını kenara çekmiş; yemek yiyorlarmış. Evvelsi günlerde olduğu gibi kendisine kayığını vermiş olan balıkçıya tekrar ricada bulunmuş. Adamın:

"- Peki!" demesi üzerine kayığı alıp denize açılmış. Haliç'in kirli sularında avlanmaya başlamış. Fakat aradan bir hayli zaman geçtiği

halde hiçbir balık tutamamış. Halbuki, **Leylâ** adındaki bu en küçük kızı, hem huyu hem de yüzü en güzel olan evlâdıymış. O'nun kısmetine bir şey isâbet etmemesine şaşmaya başlamış. Ha tuttum, ha tutacağım derken bir hayli zaman geçmiş. Balıkçı, sahilden bağırarak Onu çağırıyor ve kayığı getirmesini istiyormuş. Hamal **Receb,** sahile arkasını dönerek önce

duymamazlıktan gelmiş. Fakat adam öfkeli, öfkeli bağırıp çağırmasını artırınca:

"-Lütfen beş dakika daha müsaade ediniz! Henüz hiçbir şey tutamadım." Diye adama yalvarmış. Birkaç dakika daha denizde kalabilse belki, bir iki balık tutabileceğini umuyormuş. Fakat adam sahilden küfretmeye başlamış. Sonra da arkadaşlarından birinin kayığına atla-

yarak Hamal **Receb**'i denizde yakalamak için kürek-lere asılmış. Hamal **Receb** hızla kendisine yaklaşmakta

olan balıkçıyı görünce, korkmuş. Kendisini döveceğinden endişe etmiş. Kayığı köprünün ayaklarındaki dubalardan birine yaklaştırarak dubanın üzerine sıçramış. Balıkçı kendi kayığının yanına gelince Hamal **Receb**'e söğüp saymağı arttırmışsa da, bu kaçışını görerek ona acıyıp dövmekten vazgeçmiş. Kayığını alıp uzaklaşırken:

"- Bakalım karaya nasıl çıkacaksın? Denizin ortasında mahpus kal da, aklın başına gelsin!.." demiş.

Hamal **Receb** o günkü talihsizliğine bir hayli üzülmüş. Elini şakağına dayayıp dertli dertli:

"- Off!... Off!... Off!..." diye söylenmiş.

Derhal denizde bir hışıltı ve dalgalanma peydahlan-

mış. Dalgaların arasından yarısı balık, yarısı insan, acâyib bir varlık başını uzatarak:

"- Beni niye çağırdın? Ne istiyorsun?" diye seslenmiş.

Hamal **Receb** dehşete kapılmış. Âdeta dilini yutmuş gibi olmuş. Ne söyleyeceğini şaşırmış. Fakat denizdeki varlık, aynı suali tekrarlayınca kendini toparlayıp ke-

keliyerek:

"- Hayır ben sizi çağırmadım. Sadece canım sıkıldığı için kendi kendime Of!... Offf!.... Off!..." diye söylenmiştim. Denizdeki acâyib mahlûk:

"- İyi ama, "Of" benim adımdır. Bana **"Of Lala"** derler. Peri Padişahının Oğlu'nun hizmetindeyim. Şimdi söyle bakalım, neye canın

sıkılmıştı? Belki, bir çâresini buluruz!" deyince Hamal **Receb,** üç gündür başından geçen hâdiseleri bir bir anlatmış. Ve sonunda:

"- Adı **Leylâ** olan en küçük kızım hem yüz ve hem de huy itibariyle çocuklarımın en güzeli olduğu hâlde, onun kısmetine niyetlenerek işe çıktığım bir günde, elime hiçbir şey geçmediğine ve üstelik de denizin ortasında

yapayalnız kaldığıma üzülüp dertlenmiştim" demiş.

Of Lala:

"- En küçük kızın hakikaten çok mu güzel?" diye sormuş. Hamal **Receb**'de:

"- Tahmin edemeyeceğiniz kadar" deyince, **Of Lala:**

"- Öyleyse yarın O'nu buraya getir. Yine "Of!...Of!..." diye beni çağır!... Gelir O'nu alırım. Sana da bir torba altın

veririm. Ömrünün sonuna kadar rahatça yaşarsın"! demiş.

Hamal **Receb,** "bir torba altın" sözünü duyunca heyecanlanmış. Fakat kızından ayrılmak Ona zor gelmiş. Bu yüzden demiş ki:

"- Güzel söylüyorsun ama, ben kızımdan nasıl ayrılabilirim? Hem O yüzme bilmez. Seninle nasıl gidebilir?".

Bunun üzerine **Of Lala:**

"- Hiç merak etme, O'nun yüzme bilmesine lüzum yok! Gözünü yumup açıncaya kadar Ben O'nu buradan alır, başka bir yerde karaya çıkarırım; orada gayet iyi bir hayat geçirecektir. Bundan emin olabilirsiniz!.. Sonra her canı istediği zaman buraya getirip bırakır, seni görmesine de imkân hazırlarım. Bununla beraber yine sen bilirsin, kabul

edersen ne âlâ! Ben yarın aynı saatte buraya geleceğim ve senin çağırmanı bekleyeceğim!..." demiş. Ve sulara dalarak

kaybolup gitmiş.

Hamal **Receb,** gördüğü bu fevkalâde vaziyete şaşıp kalmış. Önce:

"Acaba Rüya mı görüyorum?" diyerek gözlerini oğuşturmuş. Sonra derin derin düşünceye dalmış. Neticede olup bitenlerin hakikat olduğunu anlamış. Yavaşça oturduğu yerden kalkmış. Civarında avlanan balıkçılara yavaş bir sesle yalvararak

kendisini karaya çıkarmalarını rica etmiş. Balıkçılardan birisi, haline acıyarak kayığını yaklaştırmış onu alıp sahile bırakmış.

Hamal **Receb,** o gün bir tek kuruş kazanamadığı halde, daha önceki günlerde elde ettiği altınlardan birini daha bozdurarak yine bir takım yiyecekler alıp evinin yolunu tutmuş. Giderken, küçük kızına durumu nasıl

anlatacağını düşünüyormuş. Nihayet bir plân hatırına gelmiş.

Yemeklerini neş'e içinde geçirdikten sonra, bu plânın tatbikine girişmiş:

"- Aramızdaki dargınlık yüzünden şimdiye kadar size bahsini etmediğim bir halanız vardır; bugün işim icâbı O'nun mahallesinden geçiyordum, karşılaştık. Uzun

süren bu küskünlüğe ikimiz de dayanamadık, sarmaş dolaş olduk. Çocuklar halanız o ihtiyar haliyle yapayalnız oturuyormuş. Kendisi de çok sevindi; bu barışmadan memnun kaldı. O'nunla bir hayli konuştuk. Eski günlerimizi andık. Sonra bana sizleri ve rahmetli annenizi sordu. O'nunla darıldığımız zaman siz çok küçüktünüz. Büyüyüp gelinlik kızlar oldu-

ğunuzu söyleyince çok memnun oldu; heyecanlandı. Zavallı kadıncağız yürümeye bile takati kalmamış olduğu hâlde gelip sizi görmek istediğini söyledi. Ben de:

"- Hayır ablacığım, sen bize kadar zahmet etme! Ben kızlarımı alır getirir, elini öptürürüm. Hem de bu yaşta böyle yapayalnız yaşayamazsın. Onlardan birini sana

can yoldaşı olarak bırakırım!" dedim. Şimdi hanginiz isterseniz halanıza şu son günlerinde yardımcı olunuz!" demiş. Ve gözlerin daha ziyade en küçük kızına dikerek cevap beklemiş.

Gerçekten de büyük kızıyla ortanca kızı bu teklife şöylece itiraz etmişler:

"- Madem bizim halamız vardı. Şimdiye kadar aç

susuz birçok günler geçirdiğimiz hâlde, neden bizi arayıp sormadı? Aramızda ne olmuştu? Dargın duracak ne vardı sanki!.. Biz asla gitme-

yiz bu ihtiyarın yüzünü de görmek istemeyiz" demişler. Hamal **Receb**'in huyu da yüzü de güzel olan küçük kızı **Leylâ** ablalarının bu sözlerine çok üzülmüş ve atılarak:

"- Babacığım! Sen üzülme, ben giderim! Madem ki sen istiyorsun, bizim vazifemiz itaat etmektir. Bizleri bunca yıldır sırtında yük taşıyarak bakıp büyüten sen değil

misin?. Ne istersen yapmalıyız!... Ben kendi hesabıma söylüyorum, önce senden, sonra da komşu **Fatma** teyzeden duydum. Küs durmak Rum âdetiymiş. Biz Müslümanların dargınlığı, fazla sürmemeliymiş... Yıkandıktan sonra güneş altında bırakılan bir yaşmağın kuruyabileceği zamandan daha fazla dargın durmak çok günahmış. Onun için ha-

lamla barıştığına çok iyi etmişsin!... demiş.

Hamal **Receb** kızının bu cevabına son derece memnun olmuş. Sabahleyin **Of Lala**'da kızını verip bir torba altın alacağını düşünerek heyecanından o geceyi adeta uykusuz geçirmiş.

*

Sabahleyin en küçük kızı **Leylâ**'yı, en iyi elbiselerini

giydirerek yanına alan Hamal **Receb** Unkapanı'na gelmiş. Bir sandal tutup denize açılırken kızı:

"- Babacığım halam nerede oturuyor? Böyle nereye gidiyoruz?" diye soruyormuş.

Köprünün ayağındaki dubaların üstüne çıkınca Hamal **Receb** kızına bir evvelsi gün olup bitenleri anlatmış. Kızcağız çok korkmuş.

Fakat babası **Of Lala**'nın kendisine verdiği teminatı nakledince yüreği birazcık ferahlamış.

Bir evvelsi günkü vakit gelince Hamal **Receb:**

"- Off!... Off!..." diye seslenmiş. Yine sular kabarmaya, dalgalar yükselmeye başlamış. Dalgaların arasından yarısı insan yarısı balık şeklinde **Of Lala**'nın başı gözük-

müş:

"- Geldiniz mi? Al öyleyse!.." diyerek bir torba altını Hamal **Receb**'e atmış. Hamal **Receb** de kızını ona vermiş. **Of Lala** kıza:

"- Yum gözünü!" demiş. Kızcağız gözünü yummuş. **Of Lala** sulara dalıp kayıp olmuş.

*

Arkadan bir göz yumup açıncaya kadar zaman geçmiş ki, **Of Lala,** Hamal **Receb**'in huyu da yüzü kadar güzel olan küçük kızı **Leylâ**'ya:

"- Aç gözünü?" deyivermiş.

Kızcağız gözünü açınca kendisini büyük bir sarayın çiçeklerle bezenmiş bahçesinde buluvermiş. Etraftan

koşup gelen hizmetçiler **Of Lala**'ya:

"- Hoş geldiniz!.." diyor, **Leylâ**'yı da hayran hayran süzüyorlarmış. **Of Lala** onlara gereken emirleri vermiş. Kızı alıp saraya götürmüş. Önce hamamda güzelce yıkamışlar, sonra da son derece kıymetli elbiseler giydirmişler. Etrafını birçok hizmetçi almış. Her biri onu güzelleştirmek için birbirle-

riyle yarışıyormuş. Kendisine **"Leylâ Sultan!"** diye hitab ediyorlarmış.

Hamal Receb'in en küçük ve en güzel kızı olan **Leylâ,** babasının sözünü tutmakla ne kadar iyi ettiğini düşünüyor, seviniyormuş. Büyüğünün emrine itaat etmekten dolayı nâil olduğu bu saadetin heyecanıyla mestmiş.

Akşam olunca hizmetçiler

kendisini sarayın bahçesine çıkarmışlar. Bahçede nergiz çiçeklerinin arasına muazzam bir sofra kurmuşlar, önüne birçok lezzetli yemekler yerleştirmişler. **Leylâ Sultan,** bütün bu yemeklerin "sırf kendisi için mi" yoksa aynı zamanda başkaları için de mi? Hazırlanmış bulunduğunu merak ediyormuş. Dikkat edince masa başına bir tek sandalye konulduğunu

görmüş. Hizmetçilerin:

"- Buyurunuz efendim!.. Başka gelecek kimse yoktur!" demeleri üzerine yemeğe başlamış.

Hem yemek yiyor hem de fakir babasını ve kardeşlerini düşünüyormuş.

"- Keşke onlar da burada olsalar da, bu lezzetli yemeklerden yeseler" diye düşünüyormuş.

Eskiden birçok geceler, aç yattığını hatırlayarak Allaha hamd ediyormuş.

Yemeğini bitirmek üzereymiş ki, **Of Lala** elinde bir kâse şerbet olduğu halde çıkagelmiş:

"- **Leylâ Sultan** Efendiciğim, yemeğinizi bitirdinizse, size bir kâse şerbet getirdim. Buyurun, için!.." demiş. **Leylâ** teşekkür ederek kâ-

seyi alıp şerbeti içivermiş. İçmesiyle derin bir uykuya dalması bir olmuş.

Uyandığı zaman kendisini sarayın en iyi döşenmiş denize nazır yatak odalarının birinde yapayalnız bulmuş. Hizmetçiler ayak sesinden O'nun uyandığını anlayınca kapıyı çalıp müsaade isteyerek odaya girmişler. Ellerinde tepsiler dolusu en nefis kahvaltılık yiyecek taşıyorlar-

mış. **Leylâ,** kahvaltısını yaptıktan sonra önce sarayda, sonra da sarayın binbir çiçek süslenmiş olan, bahçesinde dolaşmağa çıkmış. Bu koskocaman sarayda, kendisi, **Of Lala** ve hizmetçilerden başka kimsecikler yokmuş. **Of Lala**'nın kendisini buraya niçin getirdiğini ve buranın kime ait olduğunu anlıyamıyormuş. Hatırına gelen sualleri **Of Lala**'ya sorarak

tatmin olmak istiyor, fakat buna bir türlü cesâret edemiyormuş.

Akşam olunca hizmetçiler, yine aynı yere yemek masasını kurmuşlar; üzerini en lezzetli yemeklerle doldurarak kendisini dâvet etmişler. Yemek sonunda yine **Of La-la**'nın bir tas şerbetle gelip:

"- Hanım Sultancığım!... Buyurunuz; şerbetinizi getir-

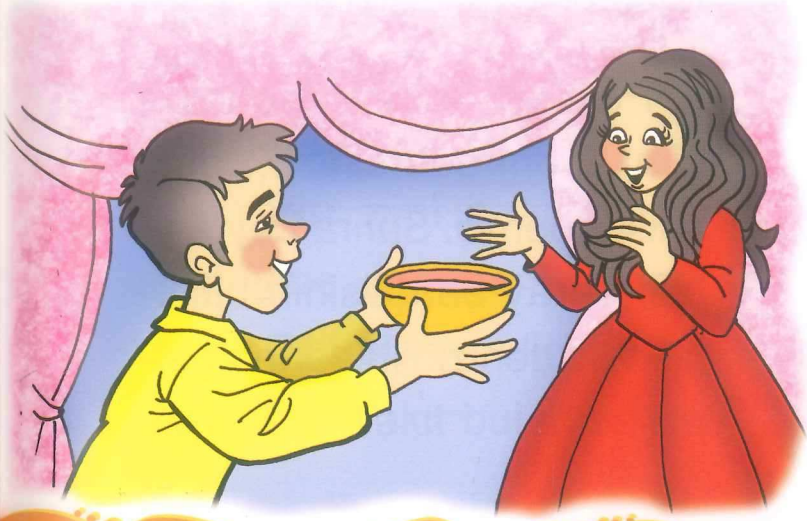
dim. Hazmı kolaylaştırır!" demiş.

Leylâ şerbeti içince yine derin bir uykuya dalmış. Sabahleyin uyandığı zaman kendisini yine sarayın aynı odasında, yapayalnız bir karyolada bulmuş.

Günler böyle geçmiş. Her akşam yemeğini yedikten sonra **Of Lala**'nın ikram ettiği şerbeti içince uyuya kalı-

yor, sabahleyin gözlerini açtığı zaman kendisini sarayın yatak odasında yapayalnız buluyormuş.

Leylâ günlerden birgün babası ve kardeşlerini hatır-

lamış. **Of Lala**'ya canı her istediği zaman, O'nu babası ve kardeşlerini görmek üzere aldığı yere götürüp bırakacağı hususundaki, vaadini hatırlatınca o hemen kabul edip:

"Pekala Sultan efendiciğim!... emredersiniz!... derhal!..." demiş. Sonra **Leylâ**'yı alıp saray bahçesinin bitişiğindeki denizin kenarına gelmiş:

"- Yum gözünü!" deyince gözünü yummuş.

"Aç gözünü!..." deyince açmış.

O anda kendisini Unkapanı Köprüsünün dubalarının birinin üzerinde buluvermiş.

"- Yarın aynı saatte gelir seni yine buradan alırım" diyen **Of Lala**'ya elini sallamaya bile vakit bulamadan,

Of Lala sulara dalıp kaybo-luvermiş...

*

Derhal bir araba kiralaya-rak babasının evine gelen **Leylâ'**yı kardeşleri sevinç gözyaşları ile karşılamışlar. Sonra kendisini görmeyeli neler olup bittiğini sormuşlar. Üzerindeki kıymetli elbiseleri ve birçok mücevheratı gö-rünce:

"- Halamız çok zengin mi?" diye sormuşlar. O da:

"- Çok zengin..." diye cevap vermiş.

Bunun üzerine vaktiyle babalarının teklifini kabul edip **Leylâ**'nın yerine kendileri gitmediklerine çok üzülmüşler.

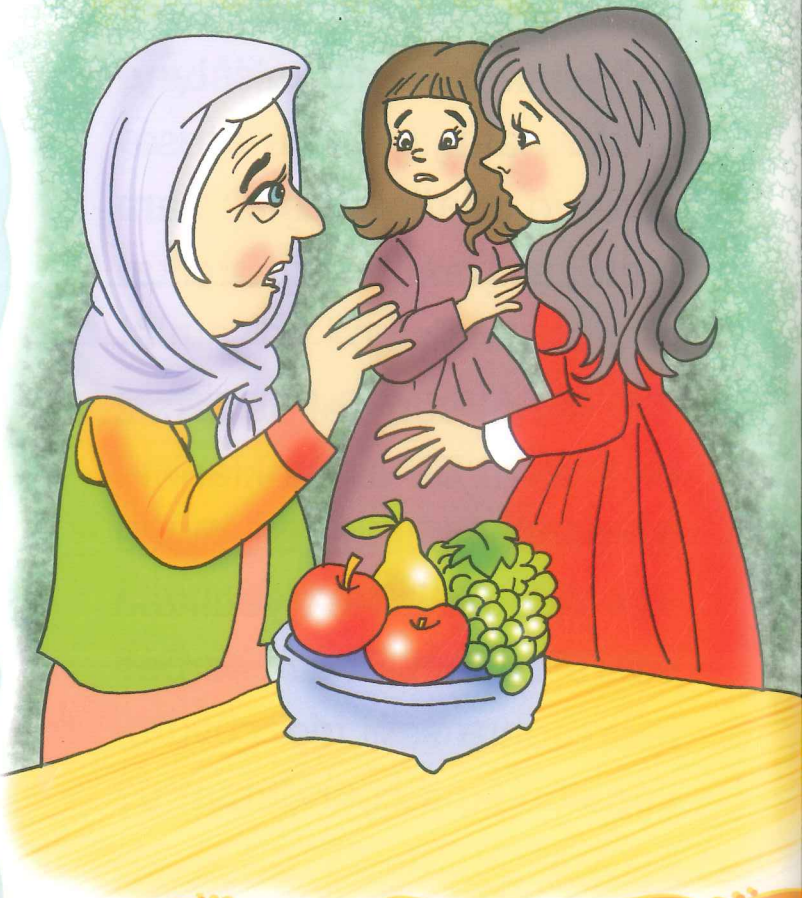
Akşam olup Hamal **Receb** evine gelip kızını görünce O da son derece heyecanlanmış. Bu heyecanla vaktiyle

uydurduğu hikâyeyi unutarak **Leylâ'**ya, **Of Lala'**nın kendisini nereye alıp götürdüğünü ve başından neler geçmiş bulunduğunu sormuş. **Leylâ'**nın, bu konuşmayı duyan ablaları, babasının halalarına dâir söylediklerinin doğru olmadığını anlamışlar. O'nu sıkıştırmışlar ve başından geçenleri anlattırmışlar.

O gece komşularından **Gülüzar Hanım** adında çok

bilmiş bir kadın da onlara misafir olarak gelmiş imiş. **Leylâ'**nın anlattıklarını tesadüfen o da dinlemiş. Bir ara **Gülüzar Hanım** da söze karışarak demiş ki:

"- Kızım sen saf ve temiz bir kızsın. Bu anlattıklarının içinde anlaşılmaz bir nokta var! Acaba yemek yedikten sonra o bahsettiğin şerbeti içirip sonra seni niçin uyutuyorlar. Hiç düşündün mü?

Benim tahminim o sarayın mutlaka bir sahibi vardır. Ama her nedense sana görünmek istemiyor. Bunun için seni uyutuyorlar. Sonra götürüp yatağa yatırıyorlar. Belki de sarayın sahibi sen yatağa yattıktan sonra yanına geliyor; sen uyanmadan da çıkıp gidiyor. Başka türlü olmasına imkân yoktur. Madem ki oraya tekrar döneceksin, ben senin yerinde olsam bir

defasında da bu şerbeti içmem. Fakat içmiş gibi yaparak, zamanı gelince güyâ uyuyakalırım sonra da etrafım da neler olup bitiyor, göz ucuyla bir kontrol ederim. Bu suretle bu sırrına erilmez köşkün, içinde olup bitenler anlaşılmış olur.

Leylâ, Gülüzar Hanım'ın bu konuşmasından sonra kendisini hakikaten çok saf ve tecrübesiz hissederek:

"- Doğru söylüyorsun teyzeciğim!.. Bu sefer **Of Lala**'nın şerbetini içmeyeceğim! Bakalım neler olacak!.." demiş.

Ertesi gün **Of Lala**'nın kendisini alacağı saat yaklaşınca babası ve kardeşleriyle vedalaşıp ayrılmış. Hepsi de merak, heyecan ve gözyaşlarıyle onu yola koymuşlar. **Leylâ, Of Lala**'nın kendisini üzerine bıraktığı

dubaya gelince:

"- Off!.. Off!.." diyerek O'nu çağırmış. Deniz yeniden kabarmaya, dalgalar yükselmeye başlamış. Dalgalar arasından **Of Lala**'nın başı gözükmüş:

"- Geldin mi? Sultan efendiciğim!.." diyerek **Leylâ**'yı alıp gözlerini kapatıp açtırınca yine aynı sarayın bahçesinde buluşuvermişler.

*

Leylâ'nın her günkü hayatı yeniden başlamış. Akşamüzeri yemeğini yedikten sonra **Of Lala**'nın uzattığı şerbeti her zamanki gibi:

"- Teşekkür ederim!.." diyerek almış. Fakat içmeyerek ona hissettirmeden bir çiçeğin dibine döküvermiş. Sonra da uyuyakalmış gibi gözlerini yummuş. Etrafa

hissettirmeden göz ucuyla olup bitenleri seyre koyulmuş. **Of Lala,** O'nun uyuduğunu görünce elleri çırpmış. Hemen iki kız hizmetçi koşup gelmişler. **Of Lala** eliyle **Leylâ'**yı işâret ederek:

"- Götürün!.." demiş. Hizmetçi kızlar, **Leylâ'**yı kucaklarına alarak aynı yatak odasına götürüp karyolaya yerleştirmişler. Kız uyur gibi, görünüşünü devam ettiriyor-

muş. Böylece yarım saat beklemiş. Sonra odanın kapısını yavaşça açılmış. İçeriye genç ve güzel bir delikanlı girmiş. **Leylâ**'yı uyandırmamak için ayak uçlarına basarak yürüyormuş. Karyolanın yanına gelince, birkaç dakika duraklayarak hayran, hayran **Leylâ**'yı seyretmiş. Sonra yatağa girip O'nun yanına yatmış. Aradan bir müddet geçince deli-

kanlı horlamaya başlamış. **Leylâ** onun uyuduğuna kanaat getirince yavaşça kalkmış. Odanın bir ucunda kapı kenarında duran altın şamdanı almış. Yatağa yaklaşarak delikanlının yüzünü bir iyice görüp O'nu tanımak istemiş. Altın şamdan elinde olduğu halde, O'nun üzerine doğru eğilerek yüzüne bakıyormuş. Tam o sırada elindeki şamdanın mumundan

damlayan bir damla erimiş mum, delikanlının yüzüne dökülmüş. Yüzünde, güzelliğine güzellik katan bir "ben" varmış. **Leylâ** bunu hayran, hayran seyrederken dalgınlığa gelip elindeki altın şamdanı bir parça eğrilmiş bulunduğundan sıcak bir damla, tam da gelip delikanlının yüzündeki bu "ben"in üzerine damlamış. Delikanlı feryad ederek uyanmış.

Leylâ da korkarak ne yapacağını şaşırmış.

Bu delikanlı, periler padişahının oğlu, yani şehzâdeymiş. **Leylâ'**nın babasının evine gidip geldiği akşam O'nun odasına gitmek istememiş ve **Lala'**sına:

"- Bu kız insanlarla temas etti. Onlar bunun kalbine muhakkak bir fesat tohumu ekmişlerdir. Bu akşam odasına

gitmeyeyim!" demişmiş. **Lala**'sı da:

"- Hayır şehzadem!...Bu kız senin bildiğin kızlardan değil! Gayet saftır. Altın gibi bir kalbi var. İnsanlar onu kolay kolay bozamazlar. Korkma her zamanki gibi odasına git!" demiş olduğu için şehzâde **Leylâ**'nın odasına gitmişmiş.

Şehzâdenin feryadını işi-

ten **Of Lala** ve hizmetçiler, koşup yatak odasına gelmişler. Şehzâde:

"- **Lala,** ben sana söylemedim mi? Bu kız insanlarla temas etti, onlar bunun kalbine fesatlık tohumları ekmişlerdir diye... İnanmadın şimdi bak ne yaptı? Tez bunu al götür fırında yak. Böyle **Hanım Sultan** olmaz olsun!..." diye bağırmış.

Of Lala, Leylâ'yı alıp dışarı çıkmış. **Leylâ** heyecan ve korkudan hem de ağlıyormuş. **Of Lala** kızgınlığına rağmen O'na acımış...

"- Bak!." Demiş. "Sen gâyet iyi huylu bir kızdın. Fakat temas ettiğin insanlar, senin saflığını bozdular. Sen de şehzâdemizi tanımak merakına kapıldın! Halbuki bir sene daha sabredebilseydin. Vakit tamam olacak. O ken-

disi sana görünecekti. Sabredemedin. Şamdanın mumunu O'nun yüzündeki sırlı "Ben"e damlatarak yüzünü yaktın. Şimdi senin kızgın bir fırına atılarak yakılmak suretiyle cezanı çekmeni emretti. Ben O'nun sâdık bir adamıyım. Yıllardan beri hizmetinde bulunuyorum. Her emrini yerine getirmeye mecburum. Fakat sana da acıyorum. Eğer bir daha

böyle bir kötülük yapmayacağına söz verirsen, herşeye rağmen seni kurtarmaya gayret ederim. Belki, fırında bir kuzuyu yakar, seni yaktığımı söyleyerek O'na gösteririm. Ancak bu taktirde seni buradan uzaklaştırmam gerekir. Çünkü kendisini aldattığımı öğrenirse, sonra beni de mahveder."

Leylâ, Of Lala'nın ellerine yapışarak hem ağlamış ve

hem de kendisini kurtarması için yalvararak ricada bulunmuş. **Of Lala** önce bir fırın kızdırarak burada besili bir kuzuyu kızartıp yakarak küllerini şehzadeye gösterip emrinin yerine getirildiğini bildirmiş. Sonra da **Leylâ**'yı alarak tekrar:

"- Yum gözünü!." demiş.

Leylâ gözünü yummuş. Aradan bir saniye geçme-

den:

"- Aç gözünü!.." demiş.

Leylâ gözünü açınca kendini ıp ıssız bir sahrada bulmuş...

Leylâ sağına, soluna bakmış, etrafta ne bir insan, ne de herhangi bir canlı varlık varmış. Her taraf ıpıssız bir çöl imiş. Nereye gideceğini ne yapacağını kestiremiyormuş. Kardeşlerini görmeye

gittiğine ve hele komşuları **Gülüzar Hanım'**ın sözüne uyarak Şehzâdeyi tanımak istediğine bin pişman olmuş. Bir taşın üzerine oturarak ağlamaya ve Allaha yalvarmaya başlamış.

"- Ben" demiş. "Bu kadar iyi insanlara nankörlük ettim. Ey Allahım!... Sana söz veriyorum. Bundan sonra ne kadar kötü insanlarla karşılaşırsam karşılaşayım dâima

iyilikten ayrılmayacağım. Yalvarırım sana!... Beni çok kötü insanların eline düşür ve onların kötülükleriyle imtihan et! Eğer bu imtihanı veremezsem cezâmı çekmiş olayım. Yok verebilirsem, o zaman da beni af edip tekrar Şehzademe kavuştur!." Diye yalvarıp yakarırken uyuyakalmış...

Duyduğu çıngırak sesleriyle birden irkilerek uyanan

Leylâ, bir deve kervanının kendisine doğru gelmekte olduğunu görmüş. Bu ıssız çölde açlıktan ölmek veya akbabaların hücumuna uğrayarak parçalanmaktansa bu deve kervanına katılıp bir şehre gidebileceğini düşünerek sevinmiş. Kervan kendisine yaklaşınca adamlar O'nu alarak kervancı başıya götürmüşler. Kervancı başı Hindistan'a esir götürüyor-

muş. Yanında bir sürü esir kız varmış. **Leylâ**'nın güzelliğine hayran kalmış. O'nu iyi bir fiyatla satabileceğini düşünerek sevinmiş.

Yola koyulan kervan, günlerce dağlardan çöllerden aşarak Hindistan'a varmış. Bir meydanlığa çadırlar kurularak, şehirde tellâllar bağırtılıp kervanın getirdiği mallar ve esirler ilân edilmiş. Birçok kimseler mal ve esir almak

için kervanın panayırına koşup gelmişler. Birkaç gün içinde esirlerin çoğu satıldığı halde **Leylâ** orada kalmış. Çünkü kervancı son derecede güzel olması yüzünden, **Leylâ**'ya büyük bir fiat istiyormuş. **Leylâ** her müşteri geldiğinde kervancıbaşıya yalvararak verdikleri paranın az veya çok olmasına bakmayıp müşterilerin en kötü huylusuna kendisini

satmasını rica ediyormuş. Fakat kervancıbaşı O'nu nasıl olsa, yüksek bir fiyatla satabileceğini düşünerek fiyatını kırmıyormuş.

Birgün kervanın panayırına bir harem ağası gelmiş. Etrafı dolaştıktan sonra kervancı başıya:

"- O!... Ağam, esirleri bitirmişsin! Ben de bir esir kız almaya gelmiştim. Herhalde ilk

gelenler, en güzellerini satın almışlar. Demek biz geç malmışız" demiş. Kervancı başı:

"- Evet" demiş, "getirdiğim esirlerin çoğunu sattım. Fakat geriye bir tanesi kaldı ki, O hepsinin en güzelidir. Fiatı fazla olduğu için müşterilerinden hiçbiri O'nu alamadı. Belki sen de pahalı bulacaksın, ama ucuza verilecek gibi değildir!" diyerek harem ağasına **Leylâ'**yı gös-

termiş.

Harem ağası:

"- Hakikaten söylediğinden de güzelmiş" diyerek kervancıbaşıya istediğinden fazla para vererek **Leylâ**'yı satın almış.

Harem ağası önde **Leylâ** arkada yürüyerek bir saraya gelmişler. Sarayda **Leylâ**'yı yıkayıp temizleyerek süslü elbiseler giydirdikten sonra

padişahın huzuruna çıkarmışlar. Padişah kızı pek beğenmiş. Sonra:

"- Hareme götürün ve vazifesini kendisine anlatın!.." demiş.

Leylâ'yı hareme götürmüşler ve bir odadan içeriye sokmuşlar. Bu odadaki her eşyanın rengi siyahmış. Yerdeki halıdan pencerelerdeki perdelere kadar, bütün bu

siyah şeyler odaya ağır bir matem havası veriyormuş. Odanın bir kenarında sâde bir karyolanın içinde, simsiyah bir yorgan altında hasta bir kadın yatıyormuş. Boğuk boğuk inleyen bu kadının yüzü, balmumu gibi sapsarıymış. Harem ağası **Leylâ'**yı hastanın yatağı ucuna getirerek:

"- Hanım Sultan Hazretleri!... Size yeni bir hizmetçi

getirdim. Kendisinden çok memnun kalacağınızı ümid ederim" demiş.

Hanım Sultan başıyla yavaşça:

"- Teşekkür ederim!.." der gibi bir hareket yapmış. Harem ağası **Leylâ**'nın eline sedeften yapılmış bir yelpâze tutuşturarak vazifesinin Hanım Sultan'ı yelpazelemek olduğunu söyledikten

sonra çıkıp gitmiş.

Leylâ o gün akşama kadar Hanım Slutan'ı yelpazelemiş. Hasta kadıncağız derin derin inliyormuş. Odadaki herşeyin siyah renkde olması bir şey için matem tutulduğunu gösteriyormuş. **Leylâ** bu mâtemin ve Hanım Sultan'ın hastalığının sebebini merak ediyormuş. Fakat kimseye bir şey soramıyormuş. Gece yarısı, vazifesini

bir başka hizmetçiye devrederek kendisine yatak odası olarak verilmiş olan mutfağın yanındaki küçük odaya gitmiş. O gün sarayda gördükleri zihnini işgal ediyormuş. Acaba bu odadaki herşey niçin simsiyah, bu mâtemin sebebi nedir? Hanım Sultan'ın hastalığının sebebi ne? Gibi suallerin cevabını bulmak için bir hayli düşünmüş. Uykusu kaçmış. Tam

uyuyacağı sırada kapısı hafifçe tıkırdamış. Hemen gözlerini yumup, uyur gibi yaparak kapıyı kontrol etmiş. Biraz sonra kapı yavaşça açılarak içeriye kendisini kervanın panayırından satın alan Harem ağasının başı gözükmüş. Harem Ağası:

"- Kız!... Kız!..." diye seslenmiş.

Leylâ O'nun ne yapmak is-

tediğini merak ederek, hiç cevap vermemiş. Cevap alamayan Harem Ağası:

"- İyi!. Uyumuş... Hay Allah, bu kızı da mutfağın yanındaki odaya niçin yatırmışlar. Sanki sarayda başka oda mı yoktu?" diye söylenmiş.

Sonra kapıyı yavaşça çekmiş. **Leylâ:**

"- Acaba bu Harem Ağası ne yapacak ki; kendisinin

mutfağa yakın bir odada yatırılmış olmasına memnun kalmamış" diye düşünmüş.

Yavaşça yatağından kalkarak uzaktan Harem Ağasını tâkibe koyulmuş. Harem ağası ayaklarının ucuna basarak önce mutfağa girmiş. Bir dolabın önüne gelerek durmuş. Sonra sağına soluna bakarak kendisini kimsenin görüp görmediğini iyice kontrol ettikten sonra

yeleğinin iç cebinden bir anahtar çıkarıp dolabı açmış. Dolaptan bir kamçı bir tabak içinde bir miktar zeytin ile bir iki dilim de ekmek çıkarmış. Dolabı, gürültü çıkarmamaya dikkat ederek kapattıktan sonra, mumları eline alıp bahçeye çıkmış. **Leylâ** da uzaktan O'nu takip ediyormuş. Bahçenin ıssız bir köşesine gelince üzeri ağaç dalları ve

yabani otların kapattığı bir kapağı kaldırarak yer altına doğru bir sığınak gibi muntazam bir surette yapılmış merdivenlerden inmeye başlamış. **Leylâ** da O'nu takip ediyormuş. Birçok dehlizlerden geçtikten sonra bir meydanlığa gelmiş. Burada onüç, ondört yaşlarında gözüken genç ve güzel bir delikanlı saçlarından tavana asılı duruyormuş. Harem

Ağasını görünce yarı ağlamaklı, yarı şikâyet dolu bir edâ ile:

"- Ah ağam!... Bu akşam ne kadar geç geldin. Açlıktan bitkinim! Benden ne istiyorsun?, nedir bana yaptığın bu zulüm?.." diye söylenmeye başlamış. Harem Ağası O'na küfürler savurup hakaretler ederek ipini çözüp yere indirmiş. Getirdiği ekmekle zeytini önüne koymuş. Açlık ve

uykusuzluktan bitkin bir hale gelen delikanlı aç kurtlar gibi önüne konan ekmekle zeytini çar çabuk bitirivermiş. Yemeği bitince Harem Ağası O'na tekrar saçlarından tavana asmış. Delikanlı her ne kadar buna mâni olmaya çalışmışsa da muvaffak olamamış. Harem Ağası, O'nun feryadlarına hiç aldırış etmiyormuş. Çocuğu, iyice bağlayıp astıktan sonra, elindeki

kırbaçla olanca hızıyla rastgele vurup O'nu dövmeye başlamış. Çocuk bir müddet acı acı feryad etmişse de sonra sesi kesilmiş. Çünkü bir müddet dövüldükten sonra bayılmış. Artık bir şey duymaz hâle gelmiş. Bütün bu olanları uzaktan yüreği sızlayarak seyreden **Leylâ,** Harem Ağasının geri dönüp kendisinin görmesinden korkarak, hemen aynı merdi-

venlerden yukarı çıkıp odasına gelip yatmış...

Sabahleyin tekrar vazifesine başlayan **Leylâ,** bir evvelki gün gibi yelpâzeyi muntazam sallayamıyormuş. Arada bir gözleri dalıyor ve hastayı yelpâzelemeyi unutuyormuş. Çünkü, akşam, gece yarısından sonra gördüğü hâdiseler bir türlü hatırından çıkmıyormuş. Olup bitenlere bir manâ veremi-

yormuş. O'nun bu dalgınlığını gören hanım Sultan kendisine:

"- Kızım sende bugün bir hal var! Pek kederlisin... Bir derdin mi var?" diye sormuş. **Leylâ** da:

"- Sultan Efendiciğim!.. Size mühim bir şey anlatacağım. Fakat ondan önce sizden bir isteğim var. Önce siz, niçin matem tuttuğunuzu ve

bu yatağa ne sebeple düştüğünüzü anlatmaz mısınız? Belki sizi üzmüş olacağım, ama bunu çok merak ediyorum!.." Demiş.

Hanım Sultan derinden bir "Ah!" çektikten sonra kızım:

"- Hastalığımın sebebini anlatmak beni ziyadesiyle üzer. Fakat sana kanım ısındı. Hatırın için anlatayım" demiş. Sonra şöyle söze başlamış.

"- Benim hiç çocuğum ol-
muyordu. Kocam tahtını ken-

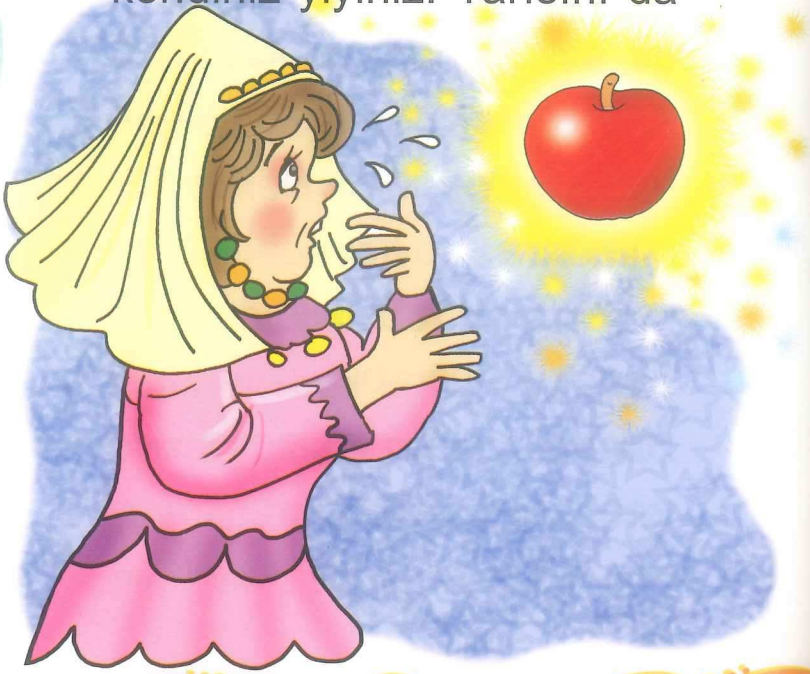

disine bırakabileceği bir oğlu olsun istiyor ve bunun için baş vurmadık hekim bırakmıyordu. Ne yaptıksa bir çâre bulamadık. Kocam nihayet benim üzerime bir başkasıyla evlenmeye karar vermişti. Beni son derece sevdiği halde, tahtını bırakacağı bir evlâda sahip olmak için buna mecbur olmuştu. Ben bir kenara çekilip, bana bir erkek evlâd vermesi için

Allaha can ve gönülden duâ etmiştim. Duâm kabul edilmiş olmalıydı ki; kocamın evlenme hazırlıklarına giriştiği bir sırada sarayın kapısına ihtiyar bir derviş geldiğini haber vermişlerdi. Derviş hükümdara söyleyeceği çok mühim bir sözü olduğunu söylemiş. O'nu kocamın huzuruna çıkarmışlar. Derviş torbasından bir elma çıkararak padişaha uzatmış ve

demiş ki:

"- Padişahım bu elmayı ikiye taksim edip yarısını kendiniz yiyiniz! Yarısını da

hanım sultana yediriniz! O zaman nur topu gibi bir erkek evlâdınız olacaktır!" Kocam ihtiyar dervişin elinden elmayı teşekkür ederek almışsa da bir elma yemekle çocuğunun olabileceğine inanmamış. Dervişi herhalde kendisinden biraz para koparmak isteyen bir sahtekâr zannetmiş. Fakat o içinden böyle düşünürken, gözünün önünde derviş birden kayı-

boluvermiş. Sanki yer yarılmış yere girmiş. Sağa sola adamlar koşturmuşlar, sarayın, bahçenin her tarafını aratmışlar. Hiçbir yerde yokmuş. Bunun üzerine kocam, dervişin sözüne inanmış. Evlenmekten vazgeçti. Elmanın yarısını kendi yedi. Yarısını da bana vermişti. Bunu yedikten sonra zamanı gelince nur topu gibi bir erkek çocuğunuz oldu. O

günkü sevincimizi hayal edemezsin. Büyük bir dikkatle yavrumu büyütmeye başlamıştık. Kendisine en iyi süt anneler ve hizmetçiler bakıyordu.

Nihayet yedi sekiz yaşına basmıştı ki; bir gün şu gördüğün Sarayın içinde âniden kayıboluverdi. Hizmetçilerimizin hepsi de emin insanlardır. Bütün aramalar boşa çıktı. O günden beri aradan

tam yedi yıl geçti. Git gide O'nun bulunabileceğinden ümidimi keserek, hastalanıp yatağa düştüm. İşte şimdi de bu haldeyim" demiş.

Sonra da **Leylâ**'ya dönerek:

"- Hadi bakalım şimdi de sen anlat bakalım. Neden üzülüyorsun?"

Leylâ:

"- Anlatayım Sultan Efendi-

ciğim!... Fakat siz önce bana lütfen şehzadenizin simâsını biraz târif eder misiniz!" demiş. Hanım Sultan evlâdının kaşını, gözünü, rengini vesâir O'nu belirleyen hususiyetlerini anlatınca; **Leylâ;** bu çocuğun akşam saçlarından asılı olarak gördüğü genç olduğunu anlamış. Fevkalâde heyecanlanarak:

"- Sultan Efendiciğim! Ben sizin evlâdınızı bulabilirim!"

demiş. Hanım Sultan da sarayına henüz bir gün evvel gelen bir kızın, yedi yıldır kayıp olan şehzâdesini nasıl olup da bulabileceğini anlamayarakla beraber gözlerinden ümid ışıkları parlamış:

"Nasıl!.... Nasıl!... O'nu bulabilir misin? Yanlış duymadım ya! Şehzâde mi bulabileceğini söyledin, değil mi?" diye dertli dertli sormuş.

Sonra aralarında şu konuşma geçmiş:

"- Evet bulabilirim, Sultan Efendiciğim!..."

"- Nasıl, nerede bulacaksın O'nu?"

"- Burada sarayınızın içinde!."

"- Yo!.. Olamaz!.. Bu imkânsız bir şey! Yedi yıldır bu sarayın aranmadık hiçbir tarafı kalmamıştır. Sarayı bıra-

kın da, civar vilâyetlere kadar her tarafını aradık. Bulunması bence imkânsızdır!..."

"- Hayır Sultan Efendicigim!... Şehzâdenizin bulunması mümkündür. Hatta bulunacaktır! Ben bunu temin edebilirim. Fakat herşeyden önce bir isteğim var!.."

"- Kız, senin galiba bir bil-

diğin var!... Nedir, o isteğin? Söyle!."

"- Şehzâdeyi aramaya çıkmadan önce, bu sarayda kimi gösterirsem, Onu derhal sağlam bir şekilde bir direğe bağlatınız!..."

"- Peki bu niçin?..."

"- Sonra anlayacaksınız!..."

Bu konuşma üzerine Hanım Sultan, derhal Harem Ağasını çağırtmış. O'na, pa-

dişahın elinde ne iş bulunursa bulunsun bırakıp derhal yanına gelmesini rica ettiğini, bildirmiş. Harem Ağası:

"- Başüstüne Sultan Efendi Hazretleri!.." diyerek yerlere kadar eğilip geri geri dışarı çıkmış.

Leylâ, O'nun bir bu dalkavukça hareketini, bir de akşam gördüklerini düşünüp zihninden bu gibi insanların

alçaklığına hayıflanmış... Ama sabrederek artık bir şey söylememiş.

Biraz sonra Padişah, Hanımı'nın yanına gelmiş. Hanım Sultan, **Leylâ** ile aralarında geçen konuşmayı nakletmiş. Padişah, oğlunun bulunacağından çoktan ümidini kestiği için buna pek inanmamış. Fakat hasta karısının gönlünü hoş etmek için kabul etmiş.

Derhal emir vermiş. Sarayın bütün hizmetçileri geniş salonda toplanmışlar. **Leylâ**

hepsinin içinden, Harem Ağasını göstererek:

"- Şu adamı bir direğe sıkıca bağlayın!..." demiş.

Padişah itiraz etmek istemiş:

"- Yoo... O, benim en sâdık adamımdır!... Bu olamaz!..."

Hanım Sultan, kendisine söz vermiş olduğunu hatırlatınca ister istemez bunu kabul etmiş. Harem Ağasını

bir direğe sıkıca bağlamışlar. **Leylâ** O'nun yanına yaklaşarak yeleğinin iç cebinden eliyle koymuş gibi anahtarı çıkarıvermiş. Sonra etrafındakilere:

"- Benimle geliniz!." demiş.

Hep birlikte mutfağa gitmişler. **Leylâ** elindeki anahtarla aynı dolabın kapağını açmış. Oradan, bir tabak içindeki zeytin ve ekmekle

meşhur kırbaçı almış. Sonra birlikte bahçeye çıkmışlar. Ağaç dalları ve otlarla kapatılarak görülmez hâle getirilen kapağı kaldırmış. Merdivenlerden yer altına inmişler. Bir dehlizden geçerek şehzâdenin saçlarından asılı bulunduğu meydanlığa gelmişler. Şehzâde, onların ayak seslerini duyunca Harem Ağası'nın geldiğini zannederek yarı inilti halinde

bir sesle:

"- O, Ağa!.. Nasıl oldu da, bugün erken gelebildin! Karnım da o kadar acıkmıştı ki..." diyormuş. Fakat, gelenler kendisine yaklaşıp da, aralarında anne ve babasının bulunduğunu farkedince bir feryad basıp bayılmış... Hanım Sultan, koşarak evlâdına sarılmış. O da gördüğü bu durum karşısında bayılıp düşmüş. Hemen ipi çözüp

şehzâdeyi kurtarmışlar. Yüzüne su serpip ayıltmışlar. Kucaklarına alıp, dehlizden yukarı çıkmışlar.

Leylâ bir önceki gece, gördüklerini padişaha bir bir anlatmış.

Sonra Harem Ağası'nın yanına gelip O'nu işkence ile söyletmişler. Meğer Harem Ağası, padişahın tahtında gözü olan birisi tarafından al-

datılarak Ona bu iş yaptırılmış imiş. Harem Ağası'nı idam ettirdikten sonra **Leylâ**'ya dönen Padişah:

"- Kızım!..." demiş. "Sen bana Dünyanın en büyük iyiliğini ettin!... Söyle!... Seni nasıl mükâfatlandırayım?..."

Leylâ:

"- Padişahım!.. Sağlığınızdan başka hiçbir dileğim yoktur!" demiş. Padişah ısrar

etmiş:

"- Eğer kabul edersen, oğlumla evlendirip seni gelin edeyim demişse de, **Leylâ** bu hadiseden sonra, kendisine sarayda çok iyi davranılacağını, halbuki asıl maksadının kötü insanlar arasında bulunup, onların cefalarına katlanmanın imtihanını vermek olduğunu düşünerek özür dilemiş, ve:

"- Padişahım ben size bir iyilik yapmadım! Yaptığım; doğruluğun gerektirdiği en tabii şeydir. Bunun için bir karşılık beklemem. Fakat eğer bana bir iyilik yapmak istiyorsanız, beni dünyada esirlerine en kötü muamele eden birini bulup O'na sattırınız! Sizden bunu dilerim" demiş.

Padişah, **Leylâ**'nın bu isteğine hayret etmiş. Böyle

güzel ve iyi huylu bir kızın kötü bir esirci elinde ne büyük belâlara uğrayacağını düşünerek yüreği sızlamış. Fakat, O'nun ısrar ettiğini görünce, kabule mecbur olmuş. Hemen civar ülkelere adamlar göndererek araştırma yaptırmış. Gelen haberlere göre Çin Hükümdarı'nın esirlerine çok fenâ davrandığı, hattâ O'nun sarayına giren esir kızların çoğunun, kısa

bir müddet sonra ortadan kayboldukları öğrenilmiş.

Bunun üzerine **Leylâ**, Çin Hükümdarının sarayına gönderilmesini rica etmiş. Padişah buna pek râzı olmamışsa da **Leylâ**'nın ısrarlarına dayanamamış. Kendisini bir esirciye vererek Çin Sarayı'na göndermişler.

*

Esirci, **Leylâ**'yı büyük bir

ücretle Çin Hükümdarının Harem Ağası'na satmış. Hükümdar bu son derece güzel kızı görünce:

"- Vah, vah!... Ne kadar da güzelmiş!... Doğrusu pek yazık olacak!..." demiş. Harem ağası da:

"- Hükümdarım!... Güzel olmayan esirler, sizin sarayınızdan içeri giremezler!" diye cevap vermiş.

Hükümdar:

"- Peki öyleyse, hemen alıp götürün! Yoksa güzelliğinin tesiri altında kalıp merhamete geleceğim!" deyivermiş.

Leylâ'yı dışarı çıkarmışlar. Harem Ağası:

"- Benimle gel!..." diyerek O'nu peşine takıp sarayın bahçesine çıkmış.

Harem ağası önde **Leylâ**

arkada, gide gide bahçenin büyük ağaçlarla gölgelenen ıssız bir köşesine gelmişler. Burada dört tarafı duvar, penceresiz küçük bir taş bina varmış. Harem Ağası bu binanın önüne gelince cebinden bir anahtar çıkarıp ağır demir kapıyı açmış. Sonra **Leylâ**'yı âdeta itekleyerek buradan içeriye soktuktan sonra, kapıyı kapayıp uzaklaşmış.

Binanın içi, son derece karanlıkmış. **Leylâ** kapı kapanır kapanmaz olduğu yerde, sırtını kapıya dayayarak duraklamış önce gözlerini uğuşturarak etrafı görmeye çalışmış. Biraz sonra gözleri karanlığa alıştığından içerisini hafifçe farkedebilmeye başlamış. Odanın bir kenarında zincire vurulmuş genç bir deli kız bulunuyormuş. Önü insan kemikleriyle do-

luymuş. Kapının gürültüsünü duyunca homurdanarak o tarafa koşmuş. Fakat **Leylâ** kapıya yaslanıp kaldığından, zincirleri kısa olan deli, O'na uzanamamış. Homurdanarak birkaç defa üzerine atılmışsa da yakalamaya muvaffak olamamış. **Leylâ** sırtını duvara vererek sürtünür bir vaziyette odanın en uzak bir köşesine sığınmış. Cebinde küçük bir çakı var-

mış. Onunla bu binanın duvarını delmeye koyulmuş. O gün akşama kadar uğraşmışsa da duvardan ancak bir iki küçük taş koparabilmiş. Zincirlerle bağlanmış olan deli o gün **Leylâ**'yı yiyemediği için aç kaldığından daha da azgınlaşmış. Önündeki kemiklerden eskiden beğenip yemediği kısımları yiyerek karnını doyurmaya çalışıyormuş.

Ertesi gün **Leylâ**'nın buraya atıldığı aynı saatte, yine kapı açılmış. İçeriye bir kız daha atıp kapıyı kapamışlar. Karanlıktan gözleri etrafı görmeyen bu kız, korkak adımlarla bilmeden deliye doğru yaklaşıyormuş. **Leylâ** O'na bağırmış.

"- Kız önünde zincire vurulmuş bir deli var! Görmüyor musun?... Üstüne doğru gidiyorsun! Seni yiyecek! Sen

ondan daha delisin" Kız korkuyla geriye çekilmiş. Sonra sesin geldiği tarafa ilerlemiş. Gözleri biraz karanlığa alışınca etrafı görebilmiş. **Leylâ** O'na durumu anlatmış. Hep birlikte duvarı oymaya koyulmuşlar. İkinci gün de böyle geçmiş.

"- Üçüncü gün oraya aynı saatte bir kız daha getirip atmışlar. **Leylâ** O'nu da yanına almış. Üçü birden duvardaki

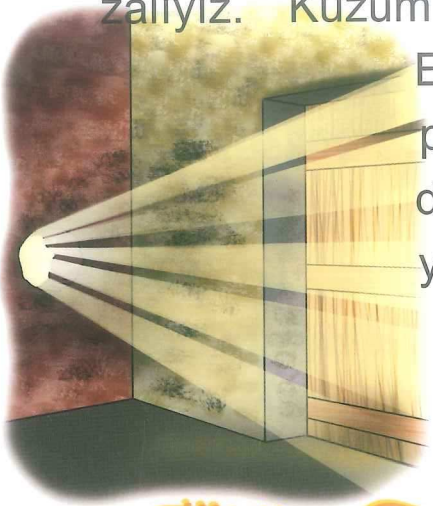
oyuğu büyültmeye başlamışlar. **Leylâ** akşama doğru açlıktan bitab hâle gelmiş. Fakat duvarda da bir insan başı sığacak kadar delik açmaya muvaffak olmuşlar. Kızlardan biri, buradan başını uzatıp bakınca, yerden üç dört metre yüksekte olduklarını görmüş. Fakat yakınlarında bir bahçıvan bahçe işleriyle meşgul oluyormuş. O'na seslenmişler

bahçıvan:

"- Siz burada ne arıyorsunuz?" demiş.

Kızlar da:

"- Kusur işleyen câriyeleri buraya atıyorlar! Biz de cezâlıyız. Kuzum Bahçıvan Efendi, sana para verelim de bize biraz yiyecek getir olmaz mı?" diye yalvar-

mışlar.

Bahçıvan o binadaki deli kızdan habersizmiş:

"- Peki size yiyecek vermiyorlar mı?" diye sormuş.

Kızlar da:

"- Hayır vermiyorlar!" demişler.

Bahçıvan onlara yiyecek alıp getirmeyi kabul etmiş. **Leylâ**, oğlunu kurtardığı padişahın kendisine verdiği pa-

ralardan bahçıvana birkaç lira vermiş.

Bahçıvan yarım saat sonra kucağı çeşitli yiyeceklerle dolu olduğu halde dönüp gelmiş. Kızlar eşarplarını birbirlerine ekleyerek ip yapmışlar. Delikten aşağıya sarkıtarak yiyecekleri yukarıya almışlar.

Böylece günler geçmiş. Bulundukları yere hergün bir

kız geliyor ve o kapıdan girer girmez içerdekiler kendisini ikaz edip deli kız tarafından yenilmesini önlüyorlarmış. Her gün bahçıvana para verip yiyecek getirtiyor karınlarını doyuruyorlarmış. Artan yiyecekleri de deli kızın önüne atıyorlarmış.

Böylece bir gün gelmiş ki; içeride tam "otuzdokuz" kız olmuşlar. Hepsinin yardımıyla duvarda açılan delik git

gide büyütülmüş. Fakat bu delikten çıkıp kurtulmayı düşünemiyorlarmış. Çünkü içinde bulundukları bina sarayın bahçesindeymiş. Nereye kaçabileceklerini kestiremiyor, kaçarlarsa tekrar yakalanıp, bu defa kurtulamayacak şekilde delinin önüne konulacaklarını düşünerek korkuyorlarmış. Fakat artık buraya da sığmaz hale gelmişlermiş. Bunun üzerine

Leylâ arkadaşlarına demiş ki;

"- Bu gece karanlık bastırınca ben buradan çıkıp etrafta bir araştırma yapayım. Belki kaçmaya müsâit bir yol bulurum. Eğer bulabilirsem gelir size haber veririm. Yarın akşam hep birlikte kaçarız!" Bunun üzerine kızlar başlarına örttükleri eşarpları birbirlerine ekleyerek ip yapıp **Leylâ**'yı yere indirmişler.

Leylâ gecenin karanlığında ne tarafa gideceğini kestiremeden saatlerce yol almış. Nihâyet uzaktan bir ışık görünmüş. Koşa koşa o ışığa doğru ilerlemiş. Bir hayli yorulduğu halde, gayret edip yarım saat daha yürüdükten sonra ışığın bulunduğu yere gelmiş. Bir de ne görsün, bir dağın başında bir dev karısı kocaman bir kazanın altına habire odun atıyor, bir şey

kaynatıyormuş. **Leylâ**, bu kocaman ve çıplak vücudlu dev karısını görünce korkmuş. Geri dönüp kaçarak oradan uzaklaşmak istemiş. Fakat ayak sesini duyan dev karısı, önündeki kazanın altına odun koymayı bırakıp başını kaldırınca O'nu görmüş. Artık kaçmaya imkân kalmamış. Dev karısının, kocaman ayaklarıyla birkaç adımda O'nu derhal yakala-

yabileceğini anlayan **Leylâ** bir kurnazlık düşünmüş. Hemen gülümseyerek koşup dev karısının çıplak memelerine yapışıp emmeye başlamış. Sonra da:

"- Ah anacığım!... Burada yalnız başına ne yapıyorsun?" diyerek elini öpmüş.

Bu hareket karşısında Dev karısının yüzündeki korkunç ifâde değişmiş ve demiş ki:

"- Kız sen kurnaz bir kızsın! Biz devlerin sütümüzü emen insan oğullarını yemediğimizi nereden öğrenmişsin? Eğer bu hareketi yapmamış olsaydın seni şu kaynayan kazanın içine atar bir güzel söğüş yapar yerdim. Ah, ne kadar da acıkmıştım! Seni hınzır seni!... Bu kurnazlık nereden de aklına geldi?"

Leylâ korktuğunu belli et-

meden Dev karısının habire elini öpüyor memesinden emiyormuş. Sonra kendisine sormuş:

"- Anacığım bu kaynattığın nedir?"

Dev karısı anlatmaya başlamış:

"- Bu memleketin padişahının güzel bir kızı vardı. Bir gün sarayının bahçesinde gezerken oğlum O'nu görüp

çok beğenmiş. Allahın emriyle bu kızı oğluma istedim. Vermediler. Oğlum da O'nun derdinden aklını kaybedip dağlara düştü. Ben de oğlumun intikamını almak için bu kızın bir gömleğini çaldım. Sihirleyip bu kazana attım. Yedi yıldır kaynatıyorum. Gömlek burada kaynadıkça o kızında aklı başında kaynar. Git gide daha deli olur. Senin anlayacağın O'nun ak-

lını kaynatarak oğlumun intikamını alıyorum! Ben burada bu gömleği kaynattıkça, Padişahın oğluma vermek istemediği kızı biz devler gibi insan etini yiyen acayip bir mahlûk olmakda devam ediyor. Bu suretle oğlumu mahveden padişahtan intikam alıyorum. Fakat kızım!... Ah, bilsen bu iş için ne kadar eziyete katlanıyorum. Yedi yıldır gözüme uyku girmedi. Ateşin

söneceğinden korkarak bir an bile uyumuyorum."

Leylâ, bu kazanda kaynayan gömleğin kendilerini yemesi için önüne attıkları zincire vurulmuş delinin gömleği olduğunu derhal anlamış. Bir kurnazlık düşünmüş. Dev karısının uykusuzluktan şikâyet ettiğini hatırlayarak:

"- Benim sevgili anacı-

ğım!.. Sen bu kadar uykusuzluğa nasıl katlanabiliyorsun? Ben senin kızın değil miyim?.. İstersen kazanın altını bir müddet de ben yakayım. Sen böyle uykusuzluktan harab olup gitme! Bir kenara çekilip rahatça bir parça uyu!..." demiş.

Dev karısı bu teklife son derece memnun kalmış. Ve:

"- Peki kızım... Fakat dik-

kat et ateş sönmesin!..." demiş.

Bunun üzerine **Leylâ**, Dev'in uyuyup uyumadığından nasıl emin olacağını düşünmüş ve Dev karısına demiş ki:

"- Peki ama Anacığım, senin tamamen uyumuş olduğunu nasıl anlamalıyım ki; rahatını bozmamak için gürültü etmemeye dikkat ede-

yim."

"- Kızım biz devler tam manâsıyla uykuya dalınca gözlerimiz cam gibi parlar. Ondan anlarsın!..." demiş.

Sonra bir odun çekip, başının altına koyarak uyumaya başlamış. Kız bu cevabı alınca son derece memnun kalmış.

Aradan birkaç dakika geçince, ateşin hemen yanına

uzanmış olan dev karısının gözleri cam gibi parlamaya başlamış. **Leylâ** O'nun artık tamamen uyumuş olduğuna kanaat getirmiş. Sonra âni bir kararla:

"- Hey Allah-ım!... Bana **Hazreti Ali** kuvveti ver!" diyerek yedi yıldır ateş üstünde

kaynamakta olan kazanı dev karısının kafasına deviriver-miş. Kadın hırıltılar çıkararak kaynar suylan haşlanıp ge-bermiş. Kafa tası patlayıp beyni bir tarafa fırlamış. **Leylâ** çocukken dinlediği masallardan dev beyninin bir çok şifâ bulmaz hastalıklara merhem olduğunu hatırladı-ğından eğilip devin beynini yerden almış. Sonra da, deli kızın gömleğini kaptığı gibi

kaçmaya başlamış. Koşa koşa arkadaşlarının bulunduğu binanın altına gelmiş. Seslenerek kendisini yukarı çekmelerini söylemiş. Yukarı çıkınca arkadaşları kendisine demişler ki:

"-**Leylâ** abla!... Bu deli, galiba akıllanmaya başladı. Bir saatten beri bize yalvarıp duruyor. Beni niçin zincire vurdunuz! Çözün bunları!" diyerek akıllı akıllı konuşu-

yor. Bu işe ne dersin" demişler.

Leylâ da:

"- Evet arkadaşlar, o artık akıllanmıştır. Hadi hep birlikde zincirlerini çözelim" diyerek deli kızın yanına varmışlar.

Zincirlerini çözerek O'nu da aralarına alarak hep birlikte şarkı söylemeye bu güzel günü kutlamaya koyul-

muşlar.

Ertesi günü yine deli kıza yemesi için bir esir kız getirmişlermiş. Daha kapıyı açmadan içerdeki gürültüyü ve şarkı seslerini duyan Harem Ağası koşup Padişaha haber vermiş.

"- Galiba deli daha fazla delirdi. Zincirlerini kopardı. Ben kapıyı açamadan geri döndüm. Ne yapmamızı em-

redersiniz?" demiş.

Padişah da merak edip deli kızının bulunduğu binanın kapısına gelmiş. İçeriyi dinleyince hayrete kapılmış. Çünkü içerden bir değil birçok kızın sesi geliyormuş. Hem de söylenen şarkılar bir deli işi değilmiş... "Acaba ne oldu?" diye merak ederek emir verip kapıyı açtırmış. Bir de ne görsünler. İçerde kendi kızıyla birlikte tam kırk

kız varmış... Hepsi de şarkı söyleyerek eğleniyorlarmış. İşin tuhafı O'nun kızı da zincirlerini çözülmüş olduğu halde diğer kızlar arasında onlarla birlikte akıllı akıllı şarkı söylüyormuş. Bunu gören Padişah hayrette kalmış. Kızlara bu işin nasıl olduğunu sormuş. Kızlardan biri:

"- Bunu **Leylâ** abla bilir!" diyerek **Leylâ**'yı göstermiş.

Leylâ da; padişaha kızını nasıl iyi ettiğini dev karısıyla arasında geçen macerayı nakletmiş. Padişah fevkalâde memnun olmuş:

"- Dile benden ne dilersen!.." demiş.

Leylâ:

"- Sağlığınızı padişahım!" demiş.

Fakat Padişah:

"- Kızım, benim sağlığım-

dan sana bir fayda olmaz! Sen benden bir şey iste! Hem de küçük bir şey olmasın!.. Elimden gelen herşeyi yaparım!" diyerek ısrar edince:

Leylâ:

"- Padişahım!.." demiş. "Madem ısrar ediyorsunuz. O halde bir vapurla beni İstanbul'a gönderiniz. Benim asıl memleketim orasıdır.

Sizden bunu rica ederim!..." demiş.

Bunun üzerine Padişah **Leylâ**'yı ihsanlara garkederek adamlarıyle birlikte Çin'in bir sahil şehrine göndermiş. Oradan bir vapura bindirerek İstanbul'a yollamış. **Leylâ** bu vapurla altı ay süren uzun bir seyahat yaptıktan sonra İstanbul'a gelmiş. O zaman Çin sahillerinden kalkan bir vapur İstanbul'a ancak altı

ayda gelebiliyormuş. Şimdiki gibi buharlı ve mazotlu motorlar olmadığından bütün gemiler, denizlerde ancak rüzgârın kuvvetiyle, yelkenleri sayesinde hareket edebiliyorlarmış...

*

Leylâ güzel İstanbul'una kavuşur kavuşmaz, babası ve kardeşlerini aramadan doğruca Unkapanı'na gitmiş.

Bir kayık kiralayarak Unkapanı Köprüsü'nün **Of La-la**'nın kendisini üzerine bıraktığı dubanın üzerine çıkmış. Eski günlerini ve buradan **Of Lala**'yla birlikte Şehzâdenin sarayına gidişini hatırlamış. Bir ara:

"- Çağırsam tekrar gelir mi? Bana dargın mı acaba?" diye düşünmüş. Sonra âni bir kararla üç kere:

"- **Of Lala!... Of Lala!... Of Lala!...**" diye bağırmış.

Âniden sular kabarmaya dalgalar yükselmeye başlamış. Dalgaların arasından **Of Lala**'nın başı gözükmüş. Hayretle:

"- Oo!. Sultanım, sen buraya nasıl gelebildin?" diye sormuş.

Leylâ, Of Lala'nın ifâdesinden kendisine fazla kızgın

olmadığını anlayarak cesarete gelip Şehzâde'yi sormuş. **Of Lala'**da, Şehzâde'nin yüzündeki "ben" yandıktan sonra, yaranın büyüdüğünü, bütün vücudunu kapladığını, hâlâ da iyileşemediğini, çok ıstırap çektiğini söyleyince, **Leylâ** derin bir ıstırapla kıvranarak **Of Lala'**ya yalvarmış:

"- Kuzum **Of Lala'**cığım yalvarırım sana! Ne olur beni

oraya bir kere daha götür de, ölmeden dünya gözüyle Şehzâdeyi tekrar göreyim!.." demiş.

Of Lala, Şehzâdenin bu ıstırabları çekmesine O'nun sebep olduğunu düşünerek kabul etmek istememiş. Fakat **Leylâ** o kadar yalvarmış ki; dayanamamış:

"- Peki öyleyse" deyip **Leylâ'**yı kapmış. Sonra:

"- Kapa gözlerini!.." demiş.

Leylâ gözlerini kapamış. Aradan bir dakika geçmeden.

"- Aç gözlerini!.." demiş.

Leylâ gözlerini açınca kendisini Şehzâde'nin sarayında bulmuş. Tam bu sırada Şehzâde'nin odasından çıkmakta olan doktorlar, **Of Lala**'yla, **Leylâ**'nın önünden geçiyorlarmış. **Of Lala** dok-

torlara Şehzâde'nin durumunun nasıl olduğunu sormuş. Doktorlar:

"- Ümitsiz!.." denmişler.

Leylâ yürekten bir:

"-Ah!.."

çekerek:

"- Doktor Beyler!.. Bu yaraların iyileşmesi ve Şeh-

zâdenin kurtulması için Dünya'da hiçbir çâre yok mudur?" diye sormuş.

Doktorlar:

"- Kızım vardır ama bu iş için lâzım olan şeyi temin etmek âdeta imkânsızdır" demişler.

Leylâ heyecanla sormuş.

"- Peki o nedir?"

Doktorlar:

"- Bu yaraların iyileşmesi

için, lâzım olan şey bir dev beynidir. Fakat hadi bunu bulduk diyelim. Bunun yedi yıl sihirli deli gömleği ile kaynamış bir suda haşlanmış olması lâzımdır. Halbuki bizim Şehzâde'nin yedi yıl değil, yedi gün daha yaşamasına imkân kalmamıştır. Nasıl yedi yıl daha bekleyebiliriz!.. demişler.

Bunu duyan **Leylâ** son derece heyecanlanmış. Çünkü

Çin Hükümdarı'nın deli kızını kurtarmak için öldürdüğü dev karısının haşlanmış beyni yanındaymış. Hemen onu doktorlara vererek durumu anlatmış. Doktorlar son derece sevinerek geri dönüp tekrar Şehzâde'nin odasına girmişler. Üzerini soyup bu beyni O'nun vücudunun her tarafına krem gibi iyice sürmüşler. Şehzâde o anda derhal iyileşerek eski halini

almış.

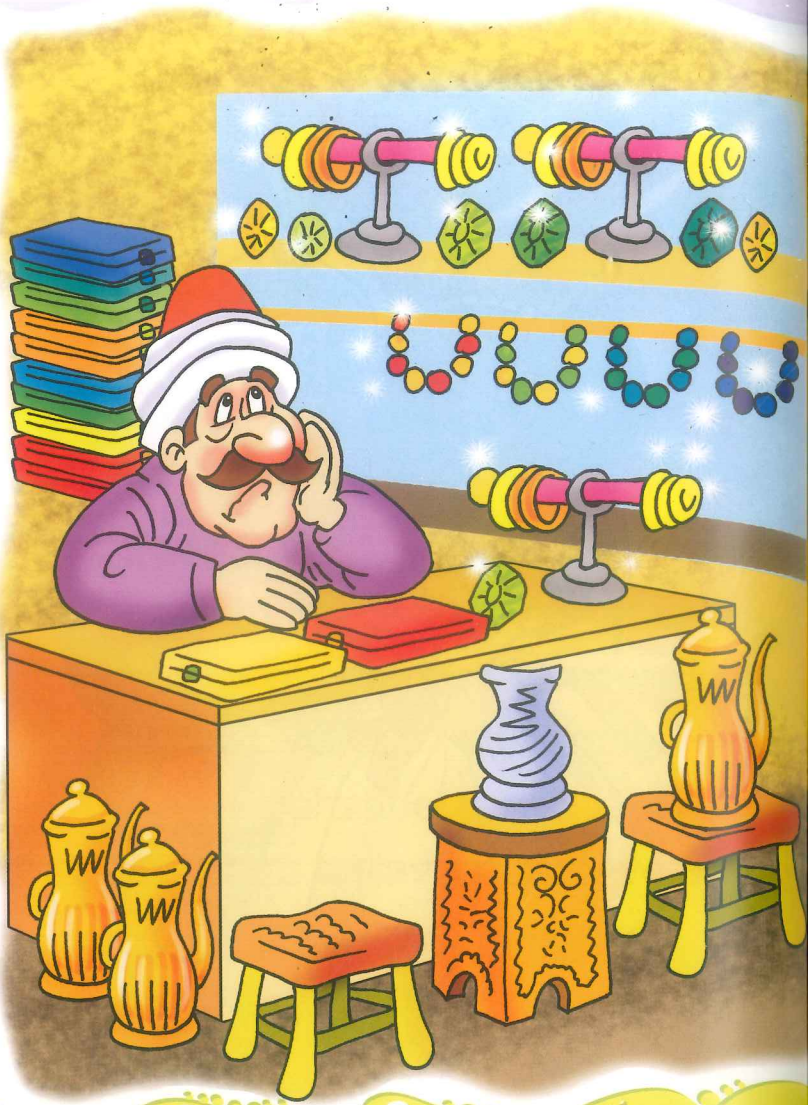
Bu işin nasıl mümkün olabildiğini sorunca, kendisine durumu anlatmışlar. **Leylâ'**nın vaktiyle fırına atılmamış olduğuna, şimdi de tekrar çıkıp gelmiş bulunduğuna son derece sevinmiş. Hemen düğün hazırlıklarına başlamışlar.

Perilerin Padişahı olan babası da düğün hediyesi ola-

rak tahtını oğluna bırakarak O'nu kendi yerine padişah yapmış.

Bütün perileri toplayıp, kırk gün kırk gece düğün yapmışlar. **Leylâ** sabırsızlığının cezasını böylece çektikten sonra, af olarak yeniden **"Hanım Sultan"** oluvermiş. Güzel Şehzâdeyle, Güzel **Leylâ**, bu sarayda uzun ve tatlı bir ömür geçirmeye koyulmuşlar.

İYİ GÜN DOSTLARI

Vaktiyle İstanbul'un "Kapalı Çarşı"sında çok zengin bir kuyumcu varmış. Bu kuyumcunun hayatta her arzusu gerçekleşmiş. Fakat her nedense çocukları bir türlü yaşamıyormuş. Bu yüzden, refah içinde yüzdüğü

halde, gayet kederli bir hayat sürüyormuş. Genç ve güzel olan hanımı, hamileyken kendisine son derece iyi baktığı ve hiç ağır şey kaldırmadığı halde, çocukları her nasılsa dâima ölü olarak doğuyormuş...

Günlerden bir gün, bu kuyumcunun kapısına ihtiyar bir "Derviş Baba" gelmiş. Hizmetçiler onu herhangi bir şey isteyen fakir bir dilenci

zannetmişler ve kendisine bir şey verip baştan savmaya kalkmışlar. Derviş:

"- Ben dilenci değilim. Size bir şerbet getirdim. Hâmile olan hanım, doğacak çocuğunun yaşaması için bu şişedeki şerbetten hergün bir yudum içmelidir. Böylece arka arkaya kırk gün bu şerbetten içmeye devam ederse doğuracağı çocuk yaşayacaktır..."

Demiş ve hemen oracığa içi dolu bir şişe bırakıvermiş. Kuyumcunun hanımı o esnada gerçekten hâmileymiş. Hizmetçi kız, şişeyi alıp hanımına götürmüş. Sonra da Derviş Baba'nın sözlerini anlatmış. Arka arkaya birkaç çocuğunu kaybetmiş bulunan genç kadın, heyecanlanmış... Dışarıya koşmuş, "Derviş Baba"yı memnun etmek istiyormuş. Fakat ka-

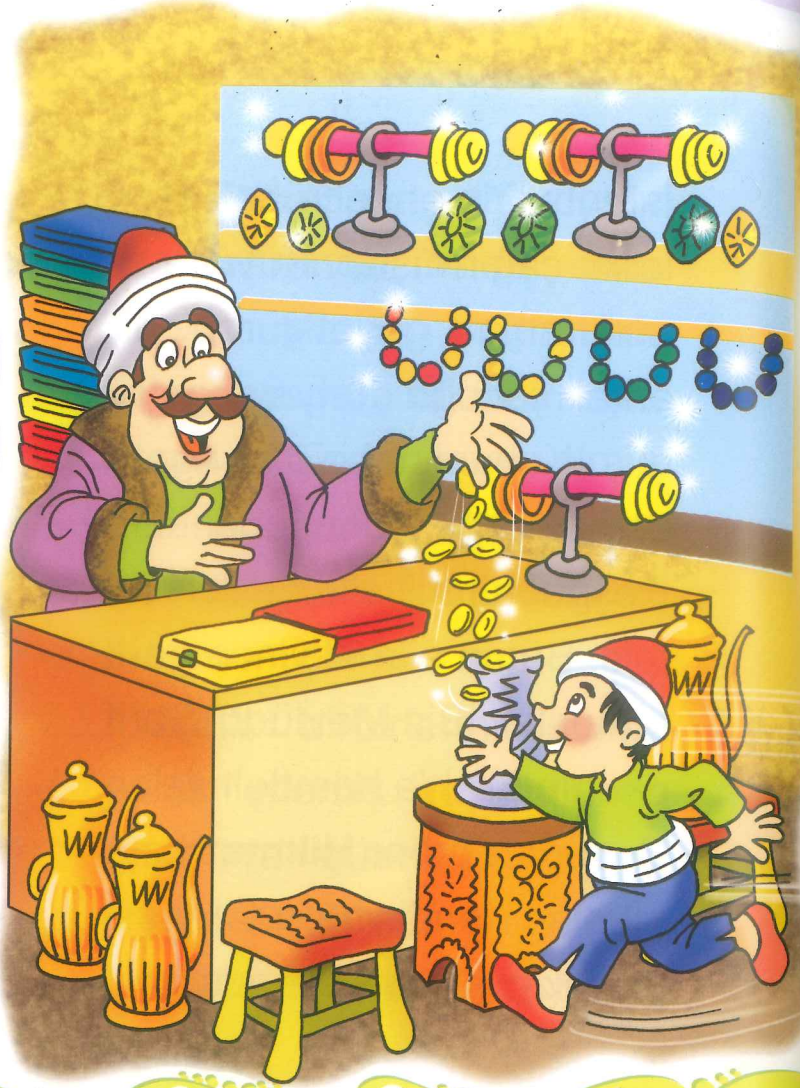
pıda kimsecikler yokmuş. Yollara, arkasından adamlar koşturmuş... Gidenlerin hiç birisi tarif edilen Derviş Babaya benzer kimseye rastlayamamışlar. Derviş Baba sanki yer yarılmış da içine girmiş...

Akşam olup da zengin kuyumcu evine gelince, hâmile hanımı kendisine heyecanla o gün olup bitenleri anlatmış. Kuyumcu da, hanımı gibi bu

işe çok sevinmiş. Öyle ya!... Bu esrârengiz Derviş, onların çocuklarının yaşamadığını nereden bilecekmiş... sonra da âniden kayıp olmuş bulunması yüzünden bu işte bir fevkalâdelilik olduğuna hükmetmişler...

Günler birbirlerini kovalayarak ilerlemiş. Kuyumcunun genç ve güzel hanımının doğum zamanı gelmiş. Doğum ağrıları başlayınca,

İstanbul'un en tecrübeli ebelerini çağırmışlar. Kuyumcunun hanımı, gayet gürbüz bir erkek çocuğu dünyaya getirmiş. Kuyumcu müjdeyi getiren komşu çocuğuna "On Reşad altını" müjdelik vermiş. Bütün âile sevince gark olmuşlar. Bir Mevlüdu Şerif okutup Allah'a hamdetmişler. Çocuğun adını **Hikmet** koymuşlar. Kendisine süt annesi ve hizmetçiler tutmuşlar...

Özene, bezene çocuklarını yetiştirmeye koyulmuşlar.

*

Küçük **Hikmet** beş, altı yaşlarına gelince onun terbiyesi hususunda ana-baba arasında anlaşmazlık çıkmış. Kuyumcu çocuğun fazla nazlatılmaması ve biraz "hayat adamı" olarak yetiştirilmesini istiyormuş. Anası ise, aşırı sevgisinden çocuğu

oldukça şımartıyormuş. Bu yüzden karı-koca arasında münakaşalar oluyormuş. Zengin kuyumcu, çocuğun şımarık yetişmemesi için bütün sevgisine rağmen ona sert bir terbiye tatbik etmek istiyormuş... Fakat onun yaptıklarını hanımı bozuyormuş. Adam, bu durum karşısında daha önceki çocuklarının yaşamadıklarını düşünüyor ve karısının bu

tesirler altında böyle hareket ettiğini hesab ederek ister istemez bu yanlış davranışlara ses çıkarmıyormuş.

Çocuk lüzumlu lüzumsuz huysuzluklar çıkarıyor, önüne konulan yemekleri beğenmiyor, sağda, solda eline geçen şeyleri kırıp döküyormuş. Annesi ise onun bütün yaramazlıklarına katlanıyor hatta bunları tebessümle karşılıyormuş...

Hikmet, bu yanlış terbiye yüzünden muntazam bir tahsil görememiş. Mektebe çok az gidebilmiş. Yaptığı yaramazlıklar yüzünden bir hocanın, kendisini döğmesi sebebiyle mektepten ayrılmış. Babası onu tekrar mektebe götürmek veya başka bir mektebe vermek istemişse de çocuk "Ben mektebe gitmem!.." diye dayatmış. Annesi de ondan

yana olunca zengin kuyumcu çâresiz boyun eğmiş.

Küçük **Hikmet** iyi bakım ve bunca alâkaya rağmen akranları kadar gelişememiş. Onyedi, onsekiz yaşına geldiği zaman, soluk benizli, cılız, aşırı hassas, alıngan, huysuz ve onüç, ondört yaşlarında kadar gözüken bu çocukmuş. Babası arada bir onu dükkanına götürerek işlerini öğretmek istemişse de

o buna yanaşmamış. Dâima şurda burda gezip tozmayı tercih etmiş. Kuyumcu böyle bir çocuğu bol paranın doğru yoldan kolayca çıkaracağını düşünerek kendisine hesaplı para veriyormuş. Fakat annesi babasından gizli olarak onu takviye ediyormuş.

İşi, gücü, olmayan, cebinde de bol para bulunan bir genç çocuk ne yapar? Tabii birçok kötü arkadaşlar

edinmiş. Hergün onlarla şuraya buraya gezmeye gidiyormuş. O'nu, önce tek-tük sigara içmeye, sonra da içki bile kullanmaya alıştırmışlar. Yavaş, yavaş eve de geç gelmeye başlamış. Babası birkaç kere nasihat etmeye kalkmışsa da hiçbir fayda vermemiş. Çünkü **Hikmet** ne zaman azarlansa, annesi araya giriyor, kocasını yatıştırıyor, sonra da oğlunun

gönlünü almak için ona daha fazla serbestlik tanıyor ve ceplerini para dolduruyormuş.

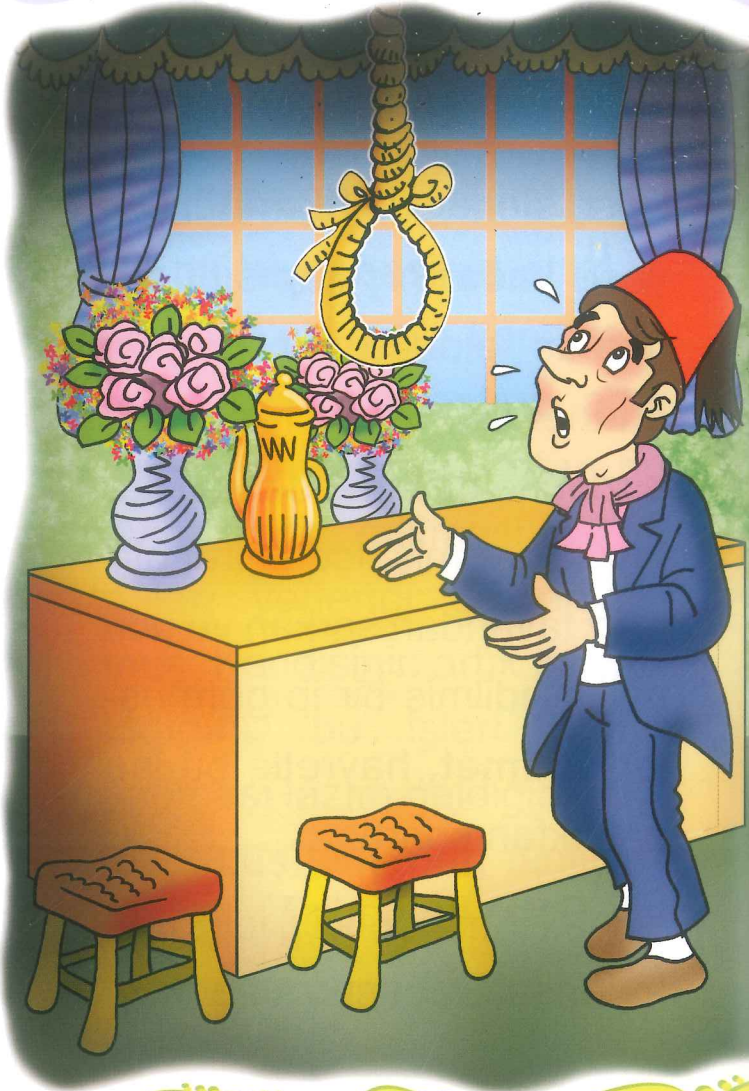
Zengin kuyumcu, oğlunun bu hallerine üzülüyor ve onun istikbalinden endişe ediyormuş. Kendisi vefat ederse, servetini sağda solda birtakım kötü arkadaşlarla yiyip tüketeceğini hesap ediyormuş...

Birgün oğlunu yanına çağırıp bir hayli nasihat ettikten sonra O'na geniş konaklarının odalarını dolaştırıp, artık harab olmaya yüz tutan bu evin tamir edilmesi lâzım gelen yerlerini gösteriyormuş. Kendisinin artık ihtiyarladığını, bu işleri O'nun yapması lâzım geldiğini söylüyormuş. **Hikmet,** dinliyormuş gibi görünüyor, fakat hiç alâkadar olmuyormuş. Do-

laşa dolaşa **Hikmet**'in o yaşa kadar hiç kapısını açmamış olduğu bir odanın önüne gelmişler. Kuyumcu sözlerine devam ederken kapıyı açıvermiş. İçeri girer girmez tavandan sarkan ve ucu halka edilmiş bir ip görmüşler. **Hikmet,** hayretle bu ipe baktıktan sonra:

"- Baba bu nedir?"

demiş. Babası izah etmiş:

"- Oğlum!.. Bu, intihar etmek için hazırlanmış bir iptir!."

Hikmet heyecanla:

"- Bizim intihar etmekle ne alâkamız var? Onu buraya niçin astınız?" diye sormuş. Kuyumcu cevap vererek:

"- Senin serseriliklerin canıma tak etti. Birgün belki dayanamam da intihar etmeye karar veririm. Bu suretle sen-

den kurtulmak isterim diye düşünmüştüm."

demiş. Çocuk o an için çok üzülmüş. Babasını teselli için artık haylazlık yapmayacağını, her gün kendisiyle birlikte dükkâna gidip geleceğini söyledikten sonra:

"- Artık bu yağ ipi buradan kaldıralım?"

demiş ve ipi koparmaya teşebbüs etmiş. Fakat babası:

"- Oğlum, hele biraz daha kalsın, belki bir gün lâzım olur. Eğer doğru söylüyorsan, düzeldiğini göreyim. Ondan sonra bunu sökmesi kolaydır." Diyerek elini tutup ona mâni olmuş.

Hikmet babasına böylece söz verdiği halde, kapıdan çıkınca verdiği sözü unutup eski âlemine dalıvermiş. Birkaç gün sonra da zengin kuyumcu gözlerini hayata

kapamış...

*

Hikmet ister istemez babasının tezgâhına geçip oturmuş. Fakat dükkâna gayet geç geliyor ve işten de anlamıyormuş. Bu yüzden sahte mücevherleri yüksek fiyatlarla satın alıyor ve daima zarar ediyormuş. Üstelik arkadaşları da O'nu dükkânda rahat bırakmıyor-

larmış. Henüz dükkânı kapatma zamanı gelmeden yanına geliyor ve O'nu alıp eğlence yerlerine götürüyorlarmış. Gittikleri yerlerde masrafları **Hikmet** çekiyormuş. Dükkânı geç açması ve erken kapaması yetmiyormuş gibi bir de bu ağır masraflı gece eğlenceleri kuyumcunun kendisine bıraktığı servetin kısa zamanda tükenmesine sebep

olmuş. **Hikmet** içindeki mallar bitince dükkânı da satılığa çıkarmış. Dükkân çarşının en güzel yerindeymiş. Onu büyük bir para karşılığında satmış. Fakat bu para da O'nun israfına yetişmemiş. Çabucak bu da tükenmiş. **Hikmet** bol para harcamaya alışmış bir kimse olduğundan parasızlığa dayanamıyormuş. Eski arkadaşları da, fakirleşince

etrafından birer ikişer uzaklaşmaya başlamışlar. Kendisi onların yanına gidiyorsa da hiçbir iltifat görmüyormuş. Yavaş yavaş ona karşı hareketlerini değiştirmişler. Birgün gelmiş ki; kendisine bir hizmetçi muamelesi yapmaya başlamışlar. **Hikmet** eski arkadaşlarının böylesine değişmelerine bir türlü akıl erdiremiyormuş. Kendilerinden borç para istese

vermiyorlar, yüzüne bile bakmıyorlarmış... Zamanla o, anasının nazlı ve şımarık bir çocuğu olan **Hikmet,** içine düştüğü sefâlet yüzünden eski arkadaşlarının bu kötü davranışlarına mecburen katlanmaya alışmış.

*

Bir tatil günü bütün arkadaşları kır gezmesine gidiyorlarmış. **Hikmet** de onlara

katılmış. Kendisine son derece kötü muamele ettikleri halde başka arkadaşları olmadığı için yine de onlardan ayrılmıyormuş. Çarşıdan pratik yiyecekler almışlar. İçlerinden birisi;

"- Bir, kaç kilo da pirzola yaptıralım. Orada nasıl olsa çalı çırpı vardır. Ateş yakar pişiririz."

demiş ve diğerleri de bu

teklifi kabul etmişler. Birkaç kilo da pirzola almışlar. Bir arabaya atlayıp Kilyos Köyü'nün yakınlarında bir sahilde yerleşip oturmuşlar. Mevsim yazmış. Bir hayli oynayıp eğlendikten sonra denize girmek istemişler. Öğlen yemeği vakti de yaklaşıyormuş. İçlerinden birisi **Hikmet**'e dönerek:

"- Sen biraz çalı çırpı topla da bir ateş yak!. Biz deniz-

den çıkıncaya kadar pirzolaları pişir. İşin bitince, bize seslenirsin!."

demiş. **Hikmet,** arkadaşları denize girerken yemeği hazırlama işini kendisine bırakmalarına gücenememiş. Çünkü parasını bitirip sefâlete düştüğünden beri onların bu tarz hareketlerine çoktan alışmış bulunuyormuş. Zaten alınan yiyecekler için verilen parayı eşit şe-

kilde taksim ederken, **Hikmet**'i dahil etmemişlermiş. Bu bakımdan aralarında bir sığıntı gibi bulunuyormuş...

Arkadaşları denize girince O, sağdan soldan çalı-çırpı ne bulduysa toplayarak bir ateş yakmış. Teşekkül eden korların üzerine beraberlerinde getirilmiş olan ızgarayı yerleştirerek pirzolaları pişirmeye başlamış. Az sonra pirzolalar pişmiş. **Hikmet**

düşünmüş ki, onları ateşten indirse soğuyacaklar, indirmese yanacaklar.

"- Gidip arkadaşları çağırayım" demiş. Deniz kenarına arkadaşlarını çağırmak üzere giderken pirzolanın etrafını bir sürü kedinin aldığını görmüş. Geri dönüp onları kovalamış. Sonra tekrar sahile doğru yürümüş. Arkadaşlarına bağırarak yemeğin hazır olduğunu, gelmelerini

söylemiş. Onlar da birer birer denizden çıkmaya başlamışlar. **Hikmet** ateşin yanına doğru yürümüş. Birde ne görsün, pirzolaların herbirini bir kedi kapmış kaçıyormuş. Izgarada bir parçası bile kalmamış, kedilerin arkasından koşmuşsa da hiçbirini yakalayamamış. Denizden çıkanlar ızgarada hiçbir pirzola olmadığını görünce sormuşlar:

"- Hani pirzolalar nerede?"

Hikmet:

"- Hepsini maalesef kediler kapıp kaçtılar."

demiş. Arkadaşlarından birisi:

"- Ulan!.. Yoksa bunları sen mi yedin? Hiç bu kadar pirzolayı kedi yer mi?"

diye bağırmış. **Hikmet,** kedilerin bir değil, bir çok olduğunu, o kendilerini

çağırmaya gidince bu işin başına geldiğini söyleyerek özürler dilemişse de arkadaşlarının öfkeleri yatışmamış. Her kafadan bir ses çıkıyor ve O'na bağırıyorlarmış. Hepsinin söylediği aynı mahiyetteymiş. Pirzolaları

kedinin değil de kendisinin yediğini iddia ediyorlarmış. Kendisini ne kadar müdafaa ettiyse de dinletememiş. Münakaşa kızışınca, **Hikmet**'i toplanıp bir temiz döğmüşler. Her tarafı yara bere içinde kalmış...

*

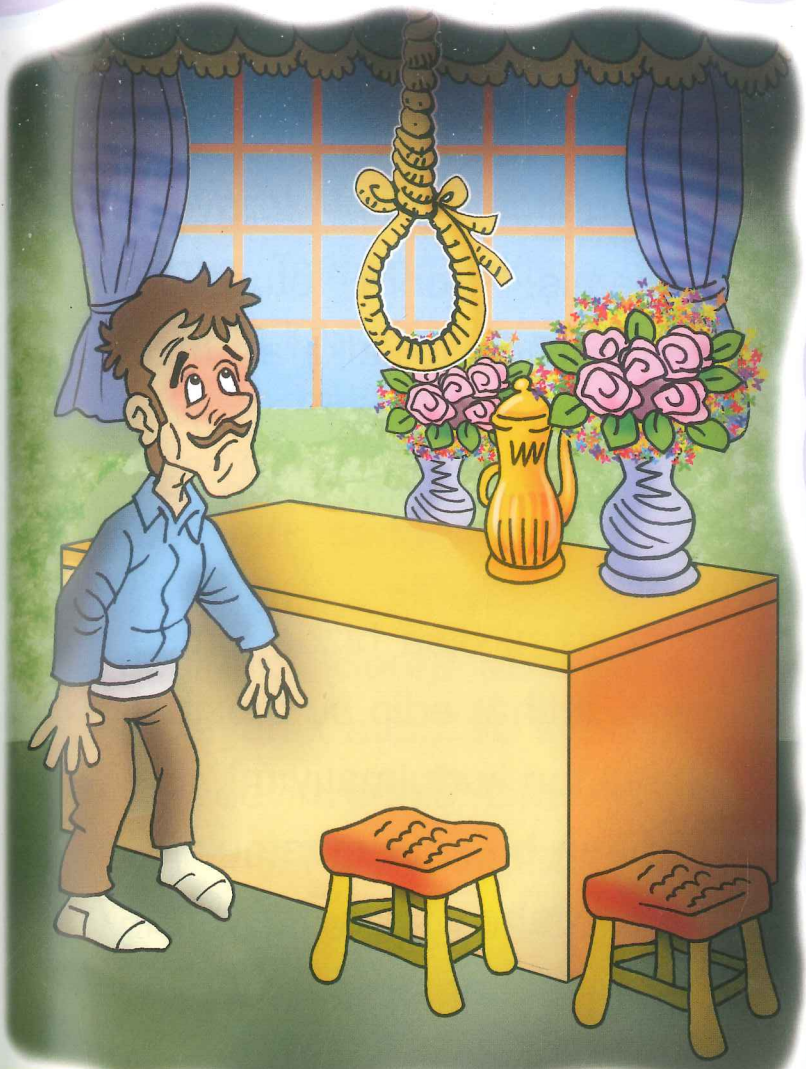
Bu hadise **Hikmet**'e çok dokunmuş. Göz yaşlarını âdeta içine akıtarak eve gel-

miş. Artık annesi de hayatta değilmiş. Babasından kalmış olan eski ahşap konakta yapayalnız oturmaktaymış. Sedirin üzerine yaslanarak eski günlerini düşünmeye başlamış. Ne halden ne hale geldiğini hesap ediyor, için için ağlıyormuş. Bir ara gözünün önüne babasının hayali gelmiş. O'nun kendisine ettiği nasihatları hatırlamış:

"- Ah!. Keşke nasihatları

tutsaydım. Zavallı babacığım, ne kadar doğru söylermiş. Fakat artık o nasihatlara uymak için çok geç kaldım." Demiş. Sonra babasının böyle nasihatlar ederek kendisine o, eski konağı gezdirişini hatırlamış. Bu arada konağın odalarının birinde gördüğü tavanda asılı yağlı ip gözünün önüne gelmiş:

"- O iple intihar etmeye babam değil, ben lâyıkmı-

şım!.."

demiş. Sonra oturduğu yerden fırlayıp kalkarak, hızlı hızlı merdivenleri çıkıp o odanın kapısının önüne gelmiş:

"- Nasıl olsa bizde kimse yok. İntihar edip şu musibet hayattan kurtulmalıyım!.. Etrafımın bu kötü muamelelerine daha fazla dayanamayacağım."

diyerek kapıyı açıp içeri girmiş. Tavanda vaktiyle babasının kendisine gösterdiği yağlı ip hâlâ asılı duruyormuş. Titreyen elleriyle etraftan bir sandalye bulup, üzerine çıkarak iyi boynuna geçirmiş. Sonra vücudunu toplayarak ayağı ile sandalyeyi devirivermiş. O anda ip kopmuş. Fakat ucunun bağlı olduğu tavanın bir parçası da yekpâre bir kapak halinde

iple birlikte aşağı inmiş. Kendisi de odanın içine yuvarlanıvermiş. Düşen bu kapağın arkasından tavanda başına çil çil altınlar yağıyormuş. Birden ne olduğunu şaşırarak etrafına bakınca, odanın içinin altın dolduğunu görmüş. Sevinçle ayağa kalkıp ipi boynundan çıkarıp intihar etmek isterken yeniden zengin olmak gibi aklının köşesinden bile geçmeyen bu

durum karşısında hayretten dona kalmış. Sonra düşünerek babasının vaktiyle bu odayı kendisine niçin göstermiş olduğunun manâsını anlayabilmiş. Demek ki babası birgün kendisinin başına böyle bir hal geleceğini düşünerek servetinin büyük bir kısmını tavana yerleştirip eğreti bir kapak tutturuvermiş.

Hikmet bu ikinci zenginlik devrine hayatı daha iyi tanı-

mış olarak başlamış. Etrafa zenginliğini hissettirmeden yavaş yavaş şartlarını daha iyiye doğru değiştirmeye başlamış. Yeniden bir dükkân alıp iş kurmuş. Eski arkadaşları da onun durumunun günden güne iyileştiğini görerek birer ikişer toplanmaya başlamışlar. **Hikmet,** onların vaktiyle kendisini dövmüş olduklarını unutmuş, gözükerek hepsine karşı mahsus iyi

davranıyormuş. Bu yüzden yavaş yavaş eski samimi arkadaşlık yeniden kuruluvermiş...

*

Bir gün bu eski arkadaşlarına bir ders vermek isteyen **Hikmet,** konağında bir ziyafet tertiplemiş. Arkadaşlarının hepsini bu ziyafete davet etmiş. Konağı eski halinde bırakmayıp tamir ettirdiğin-

den bu ziyafet çok şatafatlı olmuş. Arkadaşlarının hepsi de oradaymış. En nefis yemeklerle donatılmış geniş masalarda karınlarını doyurduktan sonra oturma odasına geçip sohbete koyulmuşlar. **Hikmet,** sohbet esnasında bahsi eski ve kıymetli kılıçlar üzerine getirmiş. Herkes tarihî kıymeti hâiz olan eski kılıçlar hakkında fikir beyan ederken:

"- Durun, durun!.. Bizim konakta babamdan kalma çok kıymetli bir eski kılıç olacak. Çoktan beri onu elime almadım. Getireyim de bir görün"

demiş. Sonra gidip bir başka odadan eski bir kılıcı alıp getirmiş. Bunu daha evvel mahsus hazırlamışmış. Arkadaşlarının yanına gelince onu kınından çıkarmak üzereyken:

"- Ooo!.."

diye hayretle bağırmış. Herkes:

"- Ne var, ne oldu?"

diye sormuş. **Hikmet:**

"- Vay canına!. Herhalde yağlanırken yağını fazla kaçırmış olacaklar ki; kılıcı fâreler kemirmiş. Baksanıza ağzı testere ağzına dönmüş."

demiş. Hakikaten kılıcın

ağzı testere ağzı gibi pürüzlüymüş. Arkadaşları:

"- Ha!. Sahiden. Vay hınzır fareler!.. Güzelim kılıcı kemirmişler!." Diye tasdik ederek kılıcı birbirlerine göstermeye başlamışlar. İşte **Hikmet** o zaman bunların son derece dalkavuk ve âdi ruhlu insanlar olduklarını anlamış. Onlardan kurtulmak ve bu dalkavukluklarını onlara ispat için:

"- Arkadaşlar!.. Hepinizin hatırlaması lâzım. Vaktiyle bir deniz kenarına gezmeye gitmiştik. Siz denize giriyordunuz. Ben de sizin pirzolalarınızı pişiriyor, yemeğinizi hazırlıyordum. O zaman ben sizi çağırmaya gittiğim sırada etrafdan toplanan bir sürü kedi pirzolaları kapıp kaçmıştı. Size bunu anlattığım zaman inandıramamıştım. O zaman kedilerin

pirzolayı yediğine inanmayan sizler şimdi şu çelik kılıcın fareler tarafından kemirildiğine inanıyor ve bunu tasdik ediyorsunuz. Bu değişikliğe sebep ne? Çünkü ben, o zaman fakirdim. Şimdi ise, zenginim. O zaman en doğru sözüme inanmayan sizler, şimdi ise en inanılmayacak sözümü tasdikte yarış ediyorsunuz!.. Bu da gösteriyor ki, sizler iyi gün dostları-

sınız. Bana sizin gibi "iyi gün dostları" değil, "kara gün dostları" lâzım!..

demiş...

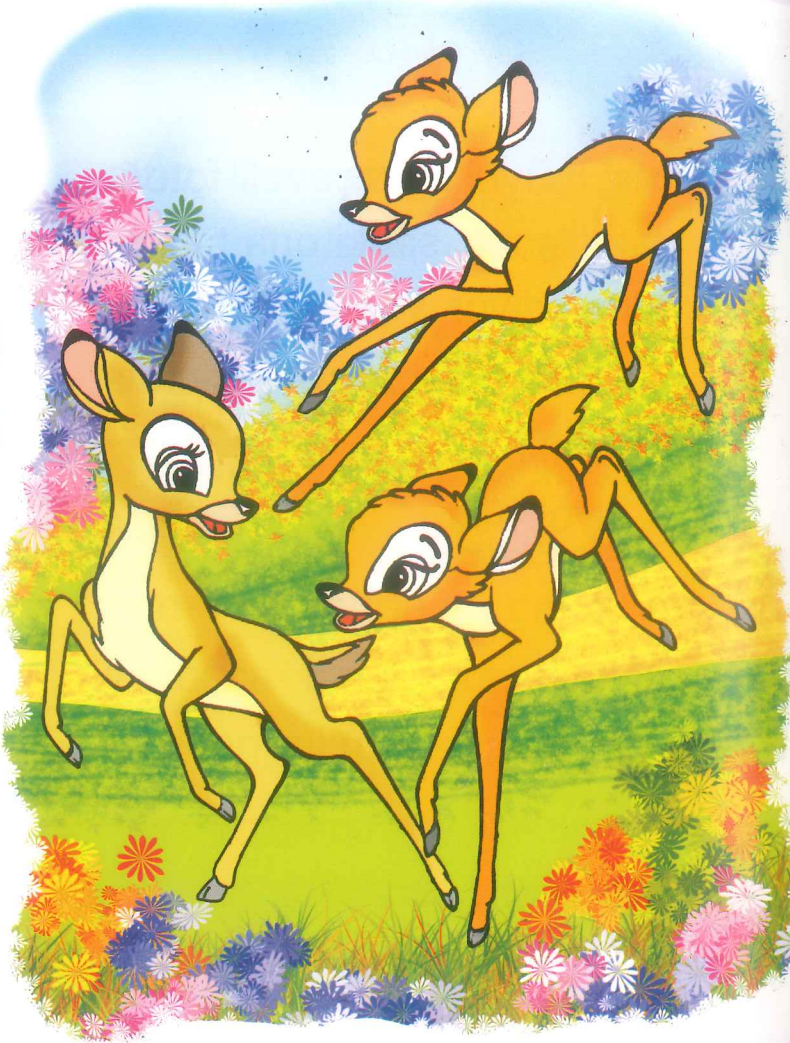
Hikmet daha sözlerini bitirmeden, misafirler utançlarından önlerine bakarak yavaşça birer birer kalkıp köşkten çıkmaya başlamışlar.

Onlar çıkınca, **Hikmet**'in gözüne duvardaki babası-

nın, büyük, çerçeveli fotoğrafı ilişmiş, sanki ona tebessüm ediyor, ve:

"- Ben sana söylememiş mi idim!.."

diyormuş...

CEYLÂN AVI

Hindistan'ın ormanlarla kaplı dağlık kuzey kesiminde çok eskiden gâyet keskin nişancı bir avcı yaşarmış. Genç ve güzel bir delikanlı olan bu avcı, bütün geçimini avladığı hayvanların et, deri ve kürkleriyle sağlarmış. O'nun avcılık ettiği bu

dağlarda her çeşit av hayvanı bulunmakla beraber en çok da Ceylân varmış. Avcının en sevdiği de bu Ceylânları avlamakmış.

Halbuki Ceylân'lar ince ve uzun bacaklarıyla çok iyi kaçtıkları için avlanmaları gâyet de güçmüş. Bu yüzden birçok yerlerde avcılar onları avlamak için bir hileye başvururlarmış:

Avcılardan biri, bir pınarın başına oturup eline bir "ney" alırmış. Bu ney'i yanık yanık çalmaya başlayınca, ormanın derinlerinden sesi duyan Ceylân'lar birer ikişer yavaş yavaş oraya doğru gelir ve Neyzen'in etrafında toparlanırmış. Neyzen hiç kıpırdamadan ney'ini çalmasına devam eder; Ceylân'ları görmemezlikten gelirmiş.

Dünyanın bu, en güzel

hayvanları yanık ney sesini dinledikçe hislenir, dalgın dalgın bakınarak sıcakgöz yaşlarını boşaltırlarmış. Dünyada insan kadar zâlim bir başka varlık var mıdır? İşte tam bu sırada bir kenara saklanmış olan diğer avcılar, onların yaşlı gözlerine bakmayarak hareketsiz gövdelerine nişan alır, oklarını atarlarmış. Vurulan vurulur, vurulmayanlar derhal sıçra-

Ceylân Avı

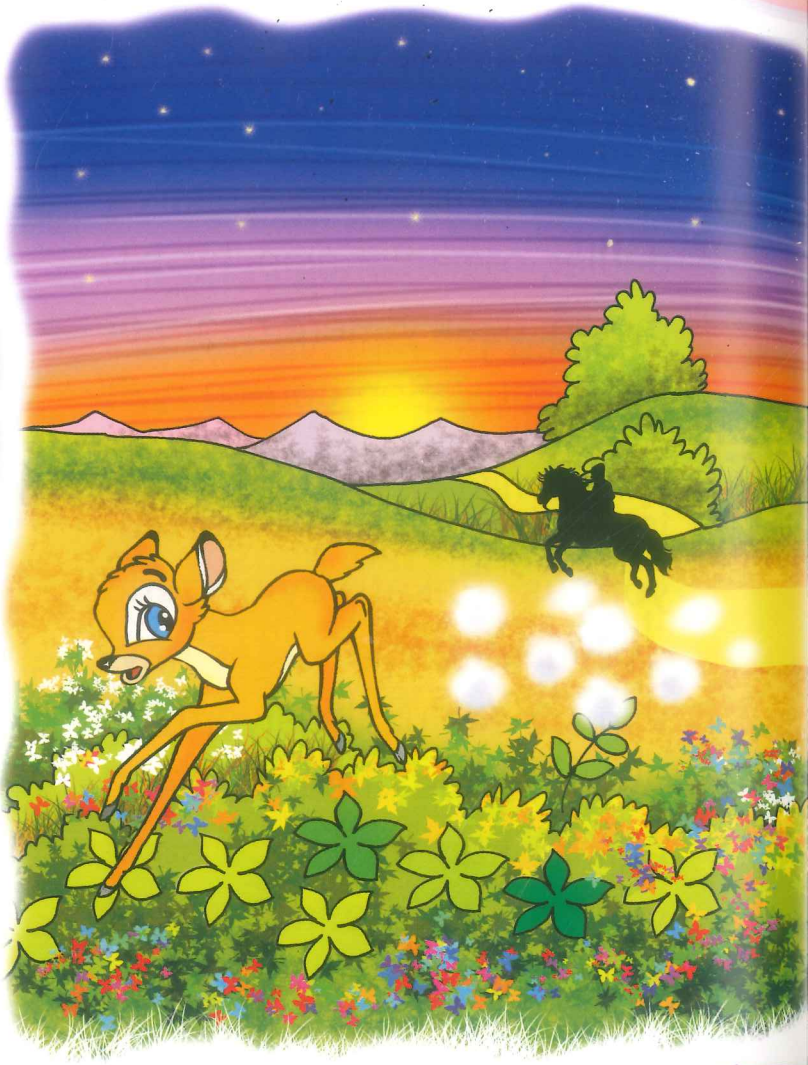

yan koşuşmalarla kaçışarak ormana dalarlarmış.

Bizim avcının bu usulden haberi olmadığı gibi zaten ney çalmasını da bilmezmiş. Bu yüzden bazı günler, bir Ceylân'ın arkasında saatlerce at koşturarak onu avlamaya çalışır ve bu suretle köyünden bir hayli uzaklaşırmış.

Günlerden birgün yine bir

Ceylân'ın arkasına takılarak dağlar, ormanlar aşıp, hiç bilmediği uzak yerlere doğru at koşturmuş. Son derece hızlı koşan bu Ceylân'ı, bazen tam yakalayacakmış gibi oluyormuş. Fakat yayını gerip okunu atıncaya kadar hayvan sür'atle uzaklaşıyormuş. Avcı, gittikçe hırsa kapılıyor, altında kan ter içinde soluyan atını habire kırbaçlayarak Ceylân'ı kovalıyormuş.

Akşam karanlığı tam manâsıyla bastırmak üzereymiş. Bir ara Ceylân'a hemen hemen bir ok atımı mesafeye kadar yaklaşmış. Ceylân tam bu sırada önüne çıkan bir sarayın bahçesinden içeriye dalarak durmuş. Avcı bir anda ona bir ok atılacak mesafeye kadar yaklaşarak yayını gerip okunu atacakken hayvan dile gelip:

"-Vurma beni, zâlim avcı!..,

Sonra çok pişman olursun!.." demiş.

Fakat avcı, hayvan sözlerini tamamlayıncaya kadar okunu atmış bulunmuş. Ceylân'ın konuşmasına çok hayret edip pişman olmuşsa da artık olan olmuş... Yaydan çıkan ok durdurulur mu? Ceylân al kanlar içinde yere serilmiş. Ona yaklaşan avcı:

"- Allah, Allah!.. Bu ceylân

nasıl da insan gibi konuşabildi!.. Yanlış duymadım ya? Hıh... Niçin de pişman olacakmışım..." diye söylenmiş.

Az sonra içine bir korku çökmüş . Fakat derhal kendini toplayarak:

"- Bana kim bir fenalık yapabilir? Allaha şükür, genç ve kuvvetliyim...!" diye mırıldanmış.

Bu suretle kendi kendini te-

selli etmek istemiş. Fakat tam bu sırada gök gürler gibi korkunç bir ses duymuş:

"- Zâlim avcı!..."

Avcı korkuyla sağa sola bakmış. Etrafta kimsecikler yokmuş. Artık akşam karanlıkları da tam mânâsıyla bastırmış bulunuyormuş. Sahibi meçhul olan bu ses devam etmiş:

"- Ceylân'ımı niçin vurup

öldürdün?.. Allah'dan korkmadın mı? Bu güzel hayvanı al kanlar içinde yere sermeye vicdanın nasıl da râzı oldu?! Hem de "beni vurma, pişman olursun!.." diye sana ihtar ettiği halde hiç aldırmadın... Zâlim herif!.."

Avcı korkusundan zangır zangır titremeye başlamış. Yalvarır gibi bir edâ ile sormuş:

"- Sen kimsin? Bu ceylâna niçin sahip çıkıyorsun..."

Sahibi görünmeyen ses cevap vermiş:

"- Ben bu sarayın sâhibiyim. Peri pâdişahlarındanım. O ceylân da benimdi. Süt emen bir yavrusu vardı. Şimdi ona kim bakacak?!.."

Avcı vurduğu ceylân'ın henüz süt emen bir yavrucuğu olduğunu duyunca çok

büyük bir pişmanlık hissetmiş.

"- Fakat artık elden ne gelir?.. Şimdiye kadar kim bilir böyle nice yavrusu olan hayvanlar öldürmüşümdür." diye düşünerek içi yanmış.

Ses devam etmiş:

"- Şimdi sana bir cezâ vereceğim. Buradan bir yere ayrılmayacak ve öldürdüğün ceylân'ın yavrusuna sen ba-

kacaksın! Bunun için de bu sarayda oturacaksın!.. Yavruya iyi bakarak beni memnun bırakırsan ancak yedi sene sonra, seni serbest bırakacağım. Hizmetinden tam mânâsıyla memnun kalırsam belki sonunda bu sarayı da sana bağışlarım. Bu, senin herkese iyi davranmana, iyilikler etmene ve gönül kazanmana bağlıdır. Bunu yaparsan umarım ki yüce

Allah da bu cinayetinin günâhını bağışlar..” demiş.

Avcı, yedi sene müddetle bir ceylân yavrusuna dadılık yapmak mecburiyetinde kalmanın üzüntüsü, sonunda muhteşem bir saraya sahib olmanın sevinci ve bu müddet esnasında cinler arasında yaşayacak olmanın korkusu arasında şaşkın ve müterediddit kalmış. Sevinsin mi, üzülsün mü, yoksa kork-

sun mu? Bir türlü tâyin edemiyormuş.

Zihni karışık düşüncelerle meşgulken birden bire gâyet çirkin, kaba saba bir dev haline geliverdiğini görerek çığlığı basmış:

"- Ay, Ay!.. Beni niçin bu çirkin vaziyete soktun! Eyvah şimdi ben ne yapacağım?!."

Sahibi ortalıkta gözükmeyen ses cevap vermiş:

"- Al.. söylemeyi unuttum. Hizmetin bitinceye kadar bu halde kalacaksın!.. Çünkü çirkinliğin yüzünden her karşılaştığın kimse sana kötü davranacak ve seni hor görecek. Sen de buna rağmen iyi davranır herkese iyilik edebilirsen imtihanı kazanmış olacaksın!.. Sakın boşuna bana yalvarmaya kalkışma!.. Hiçbir faydası olmaz... Kararım kat'idir. Her

kötülüğe iyilikle muamele et, imtihanı kazan, bu halde kurtul!.. Başka çâren yoktur!.." demiş.

Avcı saatlerce yalvarıp yakarmış ve feryad etmişse de meçhul ses hiçbir karşılık vermemiş. Anlaşılan bu sesin sahibi oradan çoktan çekilip gitmiş bulunuyormuş.

*

Avcı, bütün yalvarmaları-

nın cevapsız kaldığını görünce ister istemez uzaktan ışıklar içinde parıldamakta bulunan saraya doğru yollanmış.

Saraya gelince, her tarafın ışıklarının yandığını fakat ortalıkta kimseciklerin olmadığını görmüş. Merakla sarayın her tarafını dolaşmış. Her oda kıymetli eşyalarla döşeliymiş. Fakat hiçbir yerde bu sarayın içinde canlı

bir varlık yaşadığına dâir herhangi bir iz yokmuş.

Sarayın mutfak kısmına girince birdenbire çok acıktığını hissetmiş. Yemek masasına oturunca tabaklara doldurulmuş gâyet lezzetli yemeklerin birer ikişer önüne geldiğini görerek hayretten donakalmış.

"- Bu tabaklar nasıl oluyor da kendi kendilerine önüme

gelebiliyorlar?." Diye söylenmiş.

Bu sırada sahibi görünmeyen bir ses yine kendisine cevap vermiş:

"- Burası boş değildir. İçinde yüzlerce hizmetçi vardır. Fakat bunlar "insan" cinsinden olmayıp "peri" cinsinden oldukları için sen onları göremezsin. Fakat onlar seni görür, duyar ve

her isteğini yerine getirirler. Yavru ceylân'a bakmaktan başka buradaki bütün işleri onlar görürler!"

Avcı böylesine hiçbiri görünmeyen birçok peri arasında bulunmaktan dolayı son derece korkmuşsa da çâresiz boyun eğmiş.

Böylece günler geçmiş. Kaba saba çirkin bir dev haline getirilen avcı köşke de,

perilere de alışmış. Fakat git gide dertlenmeye başlamış. Çünkü oradaki periler kendisine gâyet iyi davranıyor ve her emrini yerine getiriyorlarmış. Halbuki o, kötü muamelelere maruz kalmak ve bunlara karşılık iyi davranışlarda bulunmak suretiyle imtihanını verebileceğini düşünüyor ve kötülükle karşılaşmayınca iyi davranışda bulunmak imkânı olamaya-

cağını düşünüp üzülüyormuş. Gerçi yavru ceylân'a elinden geldiği kadar güzel bakıyormuş. Fakat kocaman bir dev cüssesi ve çirkin, kıllı suratıyla ona kötü davranan kimselerle karşılaşmazsa, imtihanı nasıl verebileceğine akıl erdiremiyormuş.

"- Buradaki cinler bana çok iyi davranıyorlar. Bu kuş uçmaz, kervan geçmez dağ başına kimin yolu düşecek

ki, ona iyilik yapmak fırsatını bulayım" diyormuş.

*

Günlerden bir gün, sarayın bahçe kapısından içeriye yorgun argın ihtiyar bir atlı girivermiş. Dev bunu görünce son derece sevinmiş.

"- Bâri şuna bir iyilik edeyim de, imtihanı kazanmama faydası olsun!.." diye düşünmüş.

İhtiyar atlı bahçeye girince, atından inmiş. Sonra saraya doğru yürümeye başlamış. Kapıya yaklaşınca atını bir ağaca bağlamış. Bir iki kere:

"- Ev sahibi, ev sahibi!.." diye seslenmiş.

Hiçbir ses alamayınca, sarayın açık kapısından içeriye girmiş. Alt kattaki odalardan bir kaçının kapısını açıp kapamış. Hayret!.. Hiçbir

odada, hiçbir kimseye rastlamamış. Nihayet bir kapıyı açınca burasının mutfak olduğunu görmüş. Masanın üzerinde nefis yemekler duruyormuş. Karnı da bir hayli acıkmış olan yolcu, hemen masanın başına geçip nefis yemeklerden karnını doyurmaya koyulmuş.

Yemeği bitirince:

"- Elhamdülillâh!.." diyerek

sarayda tekrar dolaşmaya çıkmış. Yine hiçbir canlı varlığa rastgelmeyince, kendi kendine söylenmeye başlamış:

"- Acaba bu sarayın sahibi kimdir? Her tarafı aradım hiçbir kimseye rastlamadım. Yemeğimi yedim. Bâri sahibine bir teşekkür edebilseydim!.."

Bu sözü duyan dev saklan-

dığı yerden çıkarak:

"- Sakın korkma!.. Muhterem misafir! Benden sana bir zarar gelmez. Gâyem yolu buraya düşen herkese iyilik etmektir. Hatta onlar bana fenalık yapsalar bile!.. Bu sarayın sahibi ben olduğumu kabul edebilirsiniz. Yorgun haline bakılırsa, uzaklardan geliyorsun. Yatıp uyumaya ve istirahat etmeye ihtiyacın olmalıdır. Burasını kendi evin

say... Gel sana yatacağın odayı göstereyim!..." demiş.

İhtiyar yolcu karşısında bu çirkin suratlı devi görünce önce çok korkmuş. Fakat sonra onun söylediklerini duyunca içi rahatlamış.

"- Peki!.. Teşekkür ederim!.." diyerek devin arkasından yürümüş.

Dev, O'nu sarayın en güzel yatak odalarından birine gö-

türmüş.

"- Allah rahatlık versin!.." diyerek çekilmiş.

İhtiyar yolcu o gece rahat bir uyku uyumuş. Sabahleyin bülbül sesleriyle uyanmış. Çirkin suratlı devin buyur etmesiyle mutfağa inip kahvaltısını yapmış. Karnını doyurduktan sonra, ev sahibi burada birkaç gün daha kalması için ricalarda bulun-

muşsa da adam kabul etmeyerek hemen yola çıkmak istemiş ve bu hususdaki acelesinin sebeplerini şöylece anlatmış:

"- Benim yaşadığım şehir buraya çok uzaktır. Orada küçücük bir evde üç kızımla birlikte otururum. Eskiden çok zengindim. Sonra işlerim ters gitti. İflâs ettim. Bir vakitler tüccarken bu defa "keten helvası" yapıp satarak ço-

cuklarımın rızkını temin etmeye koyulmuştum. Bir gün eskiden kendisinden mal alıp sattığım bir tüccar bana mektup gönderdi. Yanına gittiğim takdirde bana sermeye vereceğini söylüyordu. Bütün varımı yoğumu satarak bir at aldım. Çünkü bu tüccar çok uzakda oturur. O'nun yanından dönerken yolumu şaşırıp ormanlara dalmışım. Buraya o suretle

geldim. Üç genç kızım beni bekliyorlar. Gecikirsem merak ederler. Anaları çoktan ölmüş bulunduğu için yalnızdırlar. Korkarlar. Bana müsaade etsen de gitsem çok iyi olur!"

Dev her ne kadar birkaç gün daha kalması için yalvarmışsa da kabul etmemiş. Vedâ edip saraydan çıkmış.

Tam atına bineceği sırada

sarayın bahçesinde çok güzel çiçekler görmüş. Küçük kızının gelirken kendisinden çiçek istediğini hatırlayarak:

"-Herhalde bu iyi kalbli dev kızmaz. Şuradan biraz çiçek toplayıp kızıma götüreyim" diye düşünmüş.

Etrafdan çiçek toplamaya başlamış. Dev de onu sarayın penceresinden seyredi-

yormuş. Birden her kötülüğe iyilikle mukabil edeceğini unutarak canı sıkılmaya başlamış. Pencereyi açarak:

"- Behey nankör adam!. Seni yedirip içirdim, yatırıp kaldırdım, istirahatini temin ettim! Bu iyiliğe mukabil böyle mi yapacaktın! Neden müsaade almadan çiçeklerimi koparıyorsun?" diye bağırmış.

İhtiyar yolcu devin bu çıkışması üzerine son derece mahcup olmuş ve demiş ki:

"- Efendim, çok affedersiniz!.. Ne söyleseniz haklısınız! Fakat ben fakir bir adamım. Seyahate çıkarken kızlarıma:

"- Gelirken size ne getireyim?" demiştim.

"- Büyük kızımla ortanca kızım benim fakirliğimi na-

zarı itibara almadılar. Benden gayet pahalı hediyeler istediler. Bunların ikisinin de huyları son derece kötüdür. Fakat küçük kızım çok iyi huyludur. Evin bütün işlerini dâima o görür. Ablaları da O'na son derece kötü davranırlar. O da aksine herkese iyi davranır. Evi süpürüp temizlediği yetmiyormuş gibi, sokakları bile süpürür. O benden hiçbir hediye iste-

medi. Ben israr ettim. O vakit "gelirken yollardan bana biraz çiçek toplar, getirirsin" demişti. Bu gülleri onun için kopardım. Kusura bakmayınız. Sizin son derece iyi huylu olduğunuzu düşünerek kızmayacağınızı zannetmiştim" demiş.

Dev bu cevabı alınca karşılaşacağı her kötülüğe iyilikle mukabele etmenin imtihanını hatırlamış. Bu

yüzden ihtiyar yolcuya, yaptığı bu nankörlükten dolayı, bir iyilikte bulunmak istemiş. Fakat bu iyiliği vaktiyle peri padişahının kendisine yaptığı gibi bir imtihandan sonraya bırakmak için demiş ki:

"- Seni affediyorum. Üstelik sana büyük bir iyilikte de bulunacağım. Yalnız bir şartım var. Evine dönünce ilk karşılaşacağın ve sana "hoş geldin" diyerek olan kimseyi alıp

buraya getireceksin. Hem sana, hem de ona ihsanlarda bulunacağım. Korkma!.. Bu kaba saba halim seni ürkütmesin! Benden kimseye zarar gelmez! Eğer sözünde duran dürüst bir kimseysen bunu yapınca sana ne büyük bir mükâfat vereceğimi görürsün" demiş.

Adamcağız teşekkürler ederek yola girip saraydan ayrılmış. Giderken:

"- Kimbilir karşıma ilk olarak hangi yabancı çıkacaktır. "Gel seni devrin sarayına götüreceğim" desem elbette gelmez. Benim de zorla götürmeye gücüm yetmez. Bu suretle hem sözümde durmuş olurum, hem de kimseye hiçbir zararım dokunmamış olur" diye düşünüyormuş.

Fakat tam mahallesine gireceği sırada, küçük kızın

mahalle nihayetine çıkarak yol kenarında kendisini beklemekte olduğunu görmüş. Kızcağız hemen ona doğru koşarak:

"- Hoş geldin babacığım" diyerek boynuna sarılmış.

Adam kendisini ilk karşılayan ve "hoş geldin" diyen kimsenin, en çok sevdiği küçük kızı olduğunu görünce çok üzülmüş. Kızcağız baba-

sının halindeki durgunluğu derhal farkederek:

"- Babacığım evlâtlarına kavuştuğuna memnun olmadın mı? Yoksa işlerin aksi mi gitti?" diye sormuş.

Bunun üzerine, adamcağız başından geçenleri bir bir anlatmış. Küçük kız babasının kendisini devin yanına götürmek mecburiyetinde olduğunu anlayınca, önce

korkmuş. Fakat sonra da kendine gelerek:

"- Babacığım madem ki söz verdin; sözünden dönme! Sen dürüst haraket edenler eninde sonunda kârlı çıkarlar demez miydin?!. Herşeye rağmen ben gitmeye râzıyım!.." diye cevap vermiş.

Bu cevaba memnun olan ihtiyar, kızını alarak eve gel-

miş. Diğer kızlarına durumu anlatmış. Onlar da iyi huylu küçük kardeşlerini hiç sevmedikleri için O'nun defolup gideceğine sevinerek bu kararı doğru bulmuşlar.

Aradan beş ongün geçince, ihtiyar kızını alarak devin sarayına gelmiş. Daha bahçe kapısından girerlerken bir Bando sesi duymuşlar. Kız:

"- Bu sarayda oturan dev, herhalde çok nâzik olmalı!" diye söylenmiş.

Fakat saraya girince devi, korkunç çehresi ve kaba saba bir halde görmüş ve çok korkmuş. Dev, kendisine hiçbir fenalığı dokunmayacağını, bilâkis Onun yanlış ve hatalı hareketlerine karşı bile iyilikte bulunacağını temin etmiş. Hatta istediği zaman kendisini babası ve kardeş-

lerinin yanına dahi gönderebileceğini bildirmiş.

Bundan sonra kızın babasına bir torba altın vererek O'nu geriye göndermiş. Kız sarayda devle birlikte kalmış.

Dev, kıza o kadar iyi davranıyor ve hatırını o derece hoş tutuyormuş ki, kızcağız günlerin geçtiğini bile hiç farkedemiyormuş. Birgün her nasılsa babasını hatırlamış.

İçinden O'nu görme arzusu doğmuş. Bunu deve söyleyince, dev O'nu sarayda bir odaya çıkarmış. Bu odada kocaman bir ayna varmış. İnsan her neyi görmek arzu ederse, bu aynaya bakınca onu nerede ve ne durumda bulunuyorsa o haliyle aynen bugünkü televizyon gibi görebiliyormuş. Kızcağız bu aynaya bakınca babasını atıyla bir yerden bir yere doğru gi-

derken görmüş. O'nun sıhhatte olduğunu öğrenerek müsterih olmuş.

Aradan yine günler geçmiş. Birgün yine babası hatırına gelmiş. Çıkıp aynı aynaya bakmış. Bir de ne görsün. Babası bir döşekte hasta yatıyormuş. Kardeşleri başına toplanmış, ağlaşıyorlarmış.

Durumu deve anlatarak ondan tekrar gelmek üzere

babasını görmek için gitmesine müsaade vermesini istemiş. Dev demiş ki:

"- Seninle yaşamaya çok alıştım. Senden ayrılmak bana çok zor gelecek. Fakat madem ki baban hasta, müsaade ediyorum, git!.. Fakat yollarda vakit kaybetmemen için sana bir yüzük vereceğim. Bu yüzüğü parmağına takınca nerede olmak istiyorsan, hemen kendini orada

bulursun. Sonra yüzüğü çıkarıp bir kenara bırakırsın. Buraya gelmek istediğin zaman, tekrar yüzüğü parmağına takarsan o anda kendini burada bulursun..." demiş.

Sonra kıza babası ve kardeşlerine vermek üzere birçok hediyelerle birlikte bahsettiği yüzüğü de vermiş.

Kız devin verdiği yüzüğü parmağına takınca kendisini babasının yanıbaşında bulu-

vermiş. Meğerse babası O'nun yokluğundan duyduğu ıstırab ile hastalanmışmış. Kızını görünce birkaç gün içinde iyileşmiş. Kız babası ve kardeşlerine getirdiği hediyeleri dağıtmış. Hepsi de memnun olmuşlar.

Birkaç gün beraber yaşadıktan sonra sarayda bıraktığı devi hatırlamış. Çünkü kaba saba olmasına rağmen huyu son derece iyi olan bu

deve alışmış ve ondan hoşlanmaya başlamış. Bu yüzden babasına yalvararak tekrar geriye dönmesi için müsaade etmesini istemiş.

Kız aynı yüzüğü tekrar parmağına takınca, kendini devin sarayında bulmuş. Sarayın bütün odalarını aradığı halde devi bir türlü bulamamış. Nihayet bahçeye çıkmış, etrafı araştırmış. Bir de ne görsün, dev, bir ağacın al-

tında baygın baygın yatıyormuş. Kendisine seslenerek:

"- Sana ne oldu? Bak işte ben geldim. Kalksana!..." demiş.

Dev güçlükle cevap vererek; kendisinin yokluğuna dayanamadığı için böyle hasta ve bît'ab düştüğünü anlatmış. Kız biraz su getirip devin yüzüne serpmiş. Dev yavaş yavaş doğrulmuş:

"- Ah ne yazık ki, ben bir

devim! Senin sevgine lâyık değilim. Fakat sana öyle alıştım ki... Sensiz de yaşayamıyorum" demiş.

Kız cevab vermiş:

"- Mühim olan vücud güzelliği değil. Huy güzelliğidir. Sen nice yüzü güzel kimselerden iyi huylusun!.. Onun için böyle söyleme!.. Ben bundan sonra senin yanından hiç ayrılmayacağım. Temelli burada kalacağım!"

Bu sırada kulaklarına gürler gibi bir ses gelmiş:

"- Ey dev!.. Yedi sene tamam oldu. Bu kıza karşı gösterdiğin iyi huyluluktan son derece memnun kaldım. Seni affediyorum. Bu sarayı da içindeki hizmetçilerle birlikte sana bırakıyorum. Artık eski şekline dön!.."

Dev bu sesi tanımış. Bu, kendisini dev haline koyan peri padişahının sesiymiş. Teşek-

kürler ederek yerinden doğrulurken birdenbire genç, civan gibi bir delikanlı oluvermiş.

Kız, bu değişikliğe şaşıp kalmış. Dev ona başından geçenleri anlatmış. Sarayın bütün hizmetçileri de çıkıp gelmişler. Artık gözle görülebiliyorlarmış. Bando yine çalmaya başlamış.

Yakışıklı delikanlıyla genç kız saraya doğru yollanmışlar.

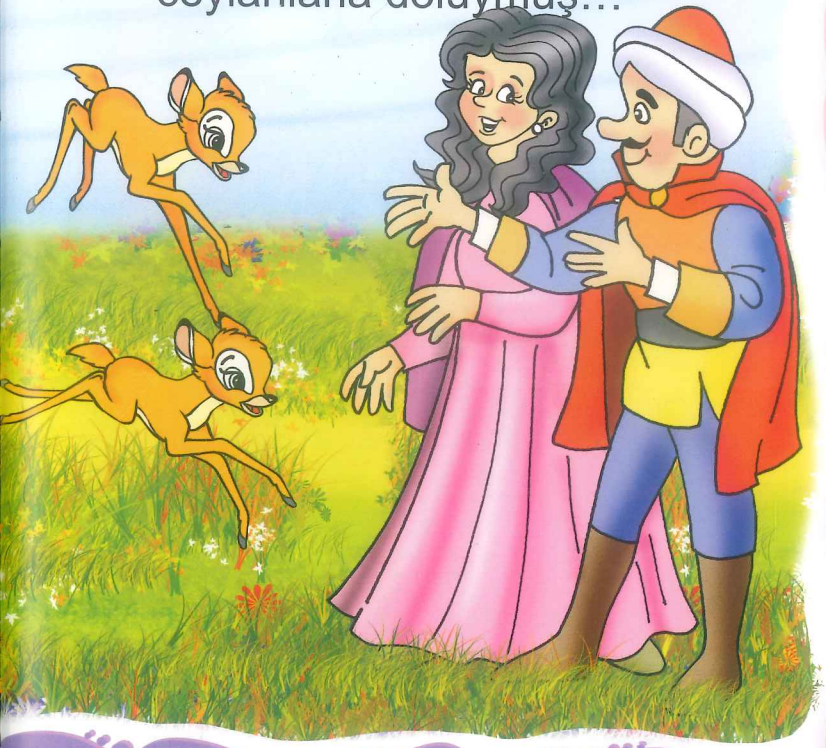
Hizmetçilerin alkışları arasında saraya girmişler. Kız babası ve kardeşlerini de yanına almış. Bu sarayda huzur içinde yaşamaya koyulmuşlar...

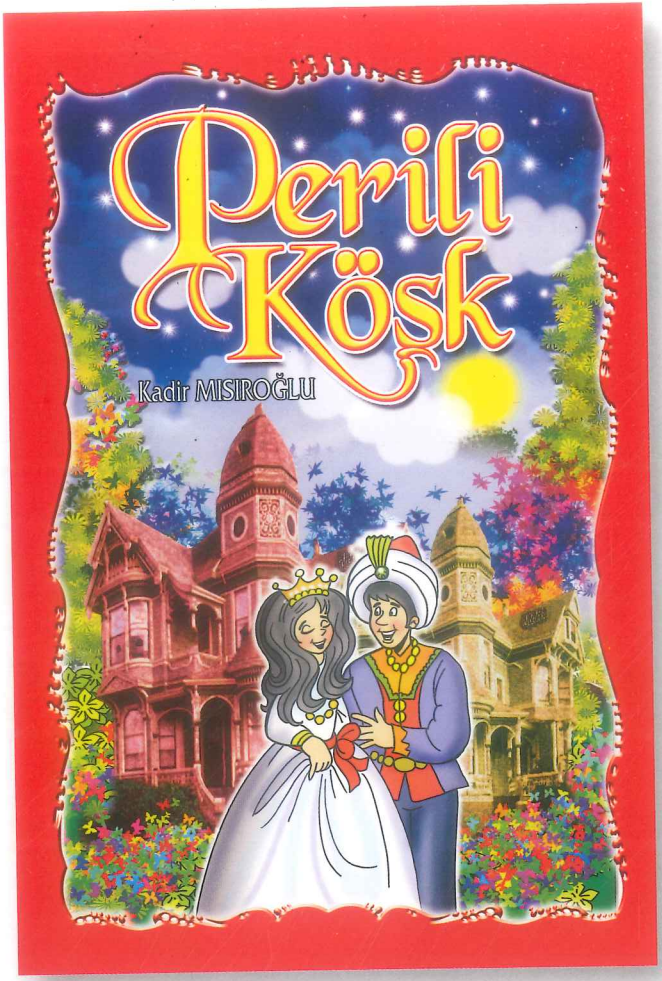
Artık sarayın bahçesinde bir çok ceylân yavrusu besleyip büyütmüşler. Delikanlı vaktiyle vurduğu ceylân'ın günahını affettirmek için onlara kendisi bakıyormuş... Ceylân'lar o kadar çoğalmışlar ki Hindistan dağları bun-

larla dolmuş. Bizim avcının hikâyesini duyan diğer avcılar da onlara hiç dokunmu-

yorlarmış. Onun için Hindistan dağları hâlâ güzel gözlü ceylânlarla doluymuş...

TÜM KİTAPÇILARDA...